

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพล
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

**A Study of Psychological Factors and Social Background Influencing
English Learning Achievement of First – Year Engineering Students
at Private Universities in Bangkok Metropolis.**

โดย

นางสาวเกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

2544

บทคัดย่อ

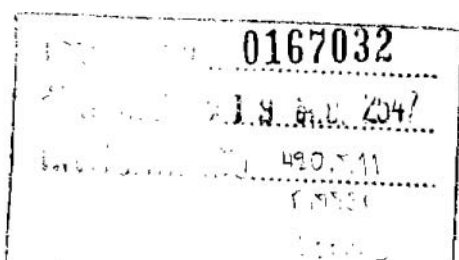
ชื่อเรื่อง : การศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ได้แก่ เจตคติ แรงงูใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร และความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมระหว่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 410 คน โดยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ให้นักศึกษาที่ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าเกรด C ขึ้นไปเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาดังกล่าและให้นักศึกษาที่ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษ เกรด C หรือต่ำกว่าเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นได้สุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษมา กลุ่มละ 88 คน จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติ แรงงูใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคม สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีเจตคติและแรงงูใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีแรงงูใจเชิงเครื่องมืออยู่ในระดับมาก ในส่วนของวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักศึกษานำวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาและวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับภูมิหลังทางสังคม นักศึกษาฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอก ชั้นเรียน ได้ได้รับการสนับสนุนจากบิดา มารดา ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน แสดงให้เห็นว่า เจตคติ แรงงูใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ยังพบว่าเจตคติมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าแรงงูใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมมีส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการทดสอบค่าที (t – test) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษมี
เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษและภูมิ
หลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหญิงอยู่ในระดับสูงกว่านักศึกษาชาย

สรุป

ABSTRACT

Title : A Study of Psychological Factors and Social Background Influencing English Learning Achievement of First – Year Engineering Students at Private Universities in Bangkok Metropolis.

The main purposes of this research were to study psychological factors (attitude, motivation and English learning strategies) and social background influencing achievement in learning English of first – year engineering students at private universities in Bangkok Metropolis and to study the relationships of psychological factors and social background influencing English learning achievement. Furthermore, the comparison between the psychological factors and social background of first – year engineering high and low language learning achievers was investigated.

The sample population were 410 first – year engineering students at private universities in Bangkok Metropolis. They were divided in 2 groups : high and low language learning achievers on the basis of their achievement in learning English. The students with English G.P.A. higher than grade C were considered language learning high achievers and those with grade C or lower than C were considered language learning low achievers. By simple random sampling 88 students were chosen in each group.

The data collection in this study was carried out with the questionnaire investigating the views that first – year engineering students hold of their EFL learning experiences as related to attitude, motivation, English learning strategies and social background promoting language learning.

The data collected were accomplished through use of percentage, arithmetic mean, Pearson's Correlation Coefficient and t – tests. The results of the data analyses revealed that first – year engineering students' attitude and integrative motivation toward English language learning were at the moderate level while their instrumental motivation was at the high level.

With respect to English learning **strategies**, the students' strategy use in understanding the language and monitoring of learning and language use were at the moderate level. The study also indicated that the students' social background promoting English language learning concerning English language use outside the class and parental support in learning English was at the moderate level. A significant relationship was found, as evidenced by **Pearson's** Correlation Coefficient, **between** psychological factors, social background and English learning achievement. In addition, attitude was found to be the most influential factor to language learning achievement. The findings from t – tests indicated that there were significant differences between language learning high achievers' and language learning low achievers' attitude, motivation, English learning strategies and social background promoted language learning. **Furthermore**, the study also found that female students had more **instrumental** motivation and better social background promoting language learning than male students.

กิติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณา ความช่วยเหลือและความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สรชัย พิศาลบุตร รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของการวิจัย กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อังฉรา วงศ์โสธร ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิตยา สมัตพันธุ์ ภาควิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และอาจารย์วิรัช แสนจันทร์ ผู้อำนวยการสถาบันสอนภาษา OPINION ที่ได้กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย และขอขอบพระคุณ อาจารย์กมลทิพย์ มณีปุระ หัวหน้าแผนกสนทเทสองค์กร ในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย อาจารย์เฉลิมสิน สิงห์สนอง หัวหน้าแผนกฐานข้อมูล และ อาจารย์สินธะวา กามดิษฐ์ หัวหน้าแผนกส่งเสริมและพัฒนา แห่งศูนย์วิจัยฯ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยและผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์และขอบคุณนักศึกษามหาวิทยาลัยเซ็นทรัล มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

คุณความดีและประโยชน์ที่พึงได้รับจากการวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ที่ได้ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้

เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล

เมษายน 2544

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	
กิตติกรรมประกาศ	
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
1.5 สมมติฐานของการวิจัย	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	38
3.1 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง	38
3.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร	39
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	42
บทที่ 4 ผลการวิจัย	43
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	71
5.1 สรุปผลการวิจัย	71
5.2 อภิปรายผล	75
5.3 ข้อเสนอแนะ	87
บรรณานุกรม	89
ภาคผนวก	98

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	44
2	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์	48
3	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์	50
4	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์	52
5	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการใช้ความรู้ ความคิด เพื่อให้เข้าใจภาษา	53
6	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา	55
7	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน	57
8	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษ จากบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว	59
9	การเปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยภาษาอังกฤษที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้รับกับค่ามัธยฐานเลขคณิตของปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคม	61
10	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูง และต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ	62
11	การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	64

12	การเปรียบเทียบคำขวัญมีเลขคี่ของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	65
13	การเปรียบเทียบคำขวัญมีเลขคี่ของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	66
14	การเปรียบเทียบคำขวัญมีเลขคี่ของวิธีการใช้ความรู้ ความคิด เพื่อให้เข้าใจภาษาเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	67
15	การเปรียบเทียบคำขวัญมีเลขคี่ของวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	68
16	การเปรียบเทียบคำขวัญมีเลขคี่ของการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	69
17	การเปรียบเทียบคำขวัญมีเลขคี่ของการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน	70

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 ว่าด้วยแนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 (กระทรวงศึกษาธิการ 2542 : 12) กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาของไทยเท่าที่ผ่านมาโดยเฉพาะระดับอุดมศึกษามีได้บรรลุตามเป้าหมายนี้ ดังที่เห็นได้จากสาระสำคัญในหัวข้อ “ระบบอุดมศึกษาไทยยังมีจุดอ่อนที่จำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุง” ของแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 8 (ทบวงมหาวิทยาลัย 2540 : 5) หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษายังไม่พร้อมที่จะพัฒนาคนให้มีคุณสมบัติเข้ากับยุคใหม่ เน้นเรื่องความจำมากกว่าการวิเคราะห์แยกแยะหาเหตุผลและมิได้สอนผู้เรียนให้รู้จักแสวงหาความรู้ใหม่ การสอนในเชิงทักษะ เช่น การใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยของไทย ซึ่งพบว่า การรับรู้ของนักศึกษาและผู้สอนมีความแตกต่างกันในเรื่องเนื้อหาวิชาที่สอน วิธีการสอน และปัญหาในการเรียนของนักศึกษา (Pimporn Chandee 1996 : 32)

ในอดีตมักจะมีคำถามกันอยู่เสมอว่า “วิธีใดเป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ดีที่สุด” แต่ในปัจจุบัน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ให้ความสำคัญต่อผู้เรียน และปัจจัยด้านจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ เจตคติ (Attitude) แรงจูงใจ (Motivation) และวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) รวมทั้งภูมิหลังทางสังคม (Social Background) ของผู้เรียนด้วย ดังนั้น ครูผู้สอนจึงมักตั้งคำถามว่า “นักศึกษาของเราจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีที่สุดได้อย่างไร และปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา” เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่า ความสำคัญได้เปลี่ยนไป จากการเน้นที่บทบาทของครูไปยังตัวผู้เรียน และด้วย

ความจริงข้อนี้ ทำให้ครูผู้สอนและนักพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ตระหนักว่า ผู้เรียนเป็นปัจเจกบุคคลซึ่งมีเจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ รวมทั้งภูมิหลังทางสังคมที่แตกต่างกัน และองค์ประกอบเหล่านี้ต่างมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษด้วย (Burstall 1972 ; Brown 1994)

เจตคติเป็นปัจจัยด้านจิตวิทยาที่สำคัญประการแรกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงเจตคติของผู้เรียนอาจนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าบังคับให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด หรือท่องจำหลาย ๆ ครั้ง ผลการวิจัยส่วนใหญ่ต่างแสดงให้เห็นว่า ถ้าหากผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อภาษา และกลุ่มผู้ใช้ภาษานั้น ๆ คุณสมบัติดังกล่าวจะมีอิทธิพลในทางบวกต่อการสร้างแรงจูงใจของผู้เรียน แลมเบิร์ต และคณะ (Lambert et al 1972) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสและพบว่าเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อภาษาและวัฒนธรรมของชาวฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศส

แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเช่นกัน งานวิจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองได้สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้เรียนภาษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่ดีเมื่อผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนรู้ และมีความพยายามที่จะบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายของการเรียนรู้ (Brown 1994 ; Tremblay and Gardner 1995) การทดสอบทางด้านจิตวิทยาได้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีความวิตกกังวลสูงมากขณะที่เรียนและฝึกฝนการใช้ภาษาในห้องเรียน ความวิตกกังวลดังกล่าวนำไปสู่การต่อต้านการเรียนรู้หรือทำให้ผู้เรียนกลายเป็นผู้รับการสอนแต่เพียงอย่างเดียว ลักษณะทั้ง 2 ประการของผู้เรียนทำให้เกิดผลลบต่อการเรียนรู้ภาษา ถ้าหากครูผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุข ไม่เครียด และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยผ่อนคลายความวิตกกังวลในเรื่องความยากของการเรียนภาษาได้ก็จะเป็นวิธีการสร้างแรงจูงใจที่ดีในการเรียนรู้ภาษาให้แก่ผู้เรียน ฮิว มิทเชล (Hugh Mitchell 1986 : 38-39) ซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศเยอรมันนี้ได้ใช้วิธีการสอนซึ่งอาศัยกิจกรรมเป็นหลัก (Activity - Based Approach) เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนของเขาพยายามที่จะคิดค้นหาคำตอบด้วยการเดาหรือการคาดประมาณ เป็นต้น ผลปรากฏว่า การสอนโดยการใช้กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน และมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

มีการค้นพบโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า การเรียนรู้ภาษาไม่จำเป็นต้องดำเนินไปอย่างมีระบบ (Snarski 1997) ถึงแม้ว่าข้อมูลต่าง ๆ จะถูกกักเก็บไว้อย่างเป็นระบบ แต่กระบวนการที่ใช้ในการเชื่อมโยงข้อมูลเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องเป็นระบบเสมอไป ผู้เรียนแต่ละคนจะมีวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) ที่คนชอบและนำเอาวิธีการเรียนรู้แบบต่าง ๆ มาใช้ผสมผสานกันในการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการดู การฟัง การสัมผัส หรือการใช้กริยาท่าทาง เป็นต้น โจน รูบิน (Joan Rubin 1977) นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาซึ่งศึกษาอยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนียและฮาวาย ผลปรากฏว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา ได้แก่ การใช้บริบทของสิ่งที่ฟังหรืออ่านมาช่วยในการเดา หรือตีความ การใช้ภาษาท่าทาง การใช้วิธีสะกดคำ หรือวาดรูปถ้าผู้ฟัง ไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูด การเรียนรู้จากข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาหรือสนใจความหมายและตระหนักว่า การรู้ไวยากรณ์อย่างเดียวไม่น่าพอในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ ผลการวิจัยของเพอร์พูรา (Purpura 1997) ได้สนับสนุนให้ผู้สอนภาษาอังกฤษจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาแบบต่าง ๆ เนื่องจากวิธีการเหล่านี้สามารถเพิ่มพูนศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนและฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักใช้วิธีการเรียนรู้ภาษา อีกทั้งยังเป็นวิธีการหนึ่งที่มีอิทธิพลในการสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนอีกด้วย (Neiderhauser 1997 : 10-11)

องค์ประกอบสุดท้ายที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน คือ ภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียน ซึ่งหมายถึง สภาพสังคมและสถานะแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่เป็นผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน การมีอุปกรณ์ช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และการสนับสนุนจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้เรียน องค์ประกอบทางสังคม คือ แหล่งบันดาลแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งได้แก่ สังคมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ และผู้คนรอบ ๆ ตัวเขา เช่น บิดา มารดา / ผู้ปกครองสมาชิกในครอบครัว เพื่อนฝูง และแหล่งข่าวสารที่ช่วยในการเรียนภาษา (Niederhauser 1997 : 9) นอกจากนี้ สเตรเวนส์ (Stevens 1977 : 179 -180) กล่าวว่า ภูมิหลังทางสังคมมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของสาธารณชนที่จะเรียนภาษาในชุมชนใด ชุมชนหนึ่งซึ่งเกิดจากแรงจูงใจ และการแพร่หลายของภาษาที่เข้าไปในชุมชนนั้น ๆ

เป็นที่เห็นได้ชัดว่า บทบาทของครูในปัจจุบันมิได้เป็นดังเช่นที่เคยเป็นในสมัยก่อน ในปัจจุบันนักวิจัยกำลังศึกษาปัจจัยต่าง ๆ โดยเฉพาะปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและปัจจัยทางด้านสังคมที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรให้ความสนใจในการศึกษา

ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษา รวมทั้งภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร การเรียนการสอน การปรับปรุงเทคนิควิธีการสอน ตลอดจนการจัดหาตำราแบบเรียน และวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เท่าที่ได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่ผ่านมามีเพียงแต่การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวในระดับนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเท่านั้น แต่ยังมีได้ศึกษาเรื่องนี้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเอกชนได้สังเกตและรับรู้ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสนใจจะศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นงานหน้าที่รับผิดชอบของครูผู้สอน โดยเฉพาะการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครเนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้มีส่วนช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐในการเร่งรัดผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาที่ขาดแคลนคือสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าน่าจะได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อที่ว่าสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะได้นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแผนพัฒนาการศึกษาฯ ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นคุณสมบัติข้อหนึ่งที่บัณฑิตที่มีคุณภาพพึงจะมีและยังเป็นแนวทางในการผลิตบัณฑิตที่สังคมต้องการอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์หลักของการศึกษามีดังต่อไปนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และภูมิหลังทางสังคมระหว่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

1. เป็นการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของนักศึกษา
2. เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรขนาดใหญ่ไม่สามารถใช้วิธีสังเกตเป็นรายบุคคลในชั้นเรียนได้ ผู้วิจัยจึงใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถามและถือว่าเป็นคำตอบที่เป็นจริงตามการรับรู้ของผู้ตอบแบบสอบถาม
3. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องเพศของกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วย

1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา หมายถึง องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ภูมิหลังทางสังคม หมายถึง สภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ได้แก่ การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกห้องเรียน (เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษทั้งที่มหาวิทยาลัยจัดให้และกิจกรรมในสถานที่อื่นๆ ภายนอกมหาวิทยาลัย การศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งการใช้สื่อและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง นักศึกษาที่ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า C + (2.5) ขึ้นไป

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง นักศึกษาที่ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษ เกรด C (2.00) หรือต่ำกว่า

วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษ 1 ซึ่งเป็นวิชาบังคับที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องเรียน

1.5 สมมติฐานของการวิจัย

1. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลในทางบวกต่อการสร้างแรงจูงใจ
2. วิธีการเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีอิทธิพลโดยตรงต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
3. ภูมิหลังทางสังคมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษจะมีเจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมแตกต่างจากนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ จะได้นำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยให้ความสำคัญต่อผู้เรียนมากขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้จัดทำหลักสูตร และผู้บริหารการศึกษาจะได้เล็งเห็นความสำคัญของปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และจะได้จัดเนื้อหาตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการและประโยชน์ของผู้เรียนมากขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางแก่นักศึกษาและผู้วิจัยที่สนใจจะได้ค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3
wow ค้างนี้

ตอนที่ 1	ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา
ตอนที่ 2	ภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียน
ตอนที่ 3	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา

ประโยชน์ของการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษ คือ การที่
ครูมีความรู้ ความเข้าใจว่าองค์ประกอบใดบ้างที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียน
สามารถเรียนรู้ได้อย่างไร และครูควรจะทำอย่างไรเพื่อเสริมสร้างเจตคติและแรงจูงใจทางบวกต่อ
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาที่นำมาศึกษามีดังนี้

2.1.1 เจตคติ (Attitude)

นักทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ใช้คำว่า “เจตคติ” แทนคำว่า
attitude ซึ่งเป็นคำในภาษาอังกฤษ แต่บางท่านก็ใช้คำว่า “ทัศนคติ” ในการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทาง
ด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษครั้งนี้ ผู้วิจัย
เลือกใช้คำว่า เจตคติ แทนคำว่า attitude ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหลายท่านให้ความหมาย
ของคำว่า “เจตคติ” ไว้หลายทัศนะเป็นต้นว่า ประสาร ทิพย์ธรา (2521 : 93-34) ได้อธิบายเกี่ยวกับ
ความหมายของ “เจตคติ” ว่าเป็นความคิด ความรู้สึกของบุคคลทั้งในแง่ดีและแง่ร้าย เจตคติทาง
บวก หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นของบุคคลที่เป็นไปในทางบวก คือ การยอมรับนั่นเอง
โดยสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกจะเป็นไปในทางชอบ พอใจ ถูกใจ ส่วนเจตคติทางลบนั้น

หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นต่อสิ่งใด บุคคลใด ในทางปฏิเสธหรือไม่ยอมรับ จะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางที่ไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่ถูกใจ

เฮิช ดี บราวน์ (H.D.Brown 1987 : 125) ให้ความหมายคำว่า “เจตคติ” ว่าหมายถึง พัฒนาการทางความคิดและความรู้สึกของมนุษย์ที่มีมาตั้งแต่วัยเด็ก และยังเป็นผลพวงมาจากเจตคติของบิดา มารดา รวมทั้งเพื่อนในวัยเดียวกันตลอดจน การติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ ที่มีความแตกต่างกับตนในหลาย ๆ ด้าน และเจตคติ ยังหมายถึง ท่าทีความรู้สึกของบุคคลจากการปฏิสัมพันธ์กับประสบการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ เจตคติ ยังก่อให้เกิดการรับรู้ที่เกี่ยวกับตนเอง ผู้อื่น และวัฒนธรรมในสังคมที่ตนอาศัยอยู่อีกด้วย

สตีเฟน ดี แครเชน (Stephen D.Krashen 1986b : 21) กล่าวถึง เจตคติ ว่าหมายถึง ความรู้ ความเข้าใจที่มีต่อเจ้าของภาษาที่สอง และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะการเรียนภาษาที่สองด้วย เจตคติทางบวกจะทำให้เกิดผลของการเรียนรู้ภาษาส ๒ ประการ คือ ประการแรก เจตคติ เป็นปัจจัยที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ 2 ในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา ซึ่งถือว่าเป็น “ข้อมูลป้อนเข้า” หรือ “input” ในการเรียนรู้ภาษา และประการที่สอง เจตคติ เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจากการได้ยิน ได้ฟังการพูดภาษาที่สอง แครเชน ได้อธิบายอีกว่าอันที่จริงแล้ว การได้ยิน ได้ฟังภาษาที่สองด้วยความเข้าใจอย่างเดียวย่อมเป็นสิ่งจำเป็นแต่ยังไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาได้ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาที่สองต้องไม่เพียงเข้าใจภาษาได้เท่านั้น แต่จะต้อง “เปิดรับ” ภาษาด้วย

ปีเตอร์ ดี. แมคอินไทร์ และคณะ (Peter D.MacIntyre et al. 1998 : 548) ให้คำอธิบายเกี่ยวกับ “เจตคติ” ว่า สาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นมาจากเจตนาและการควบคุมการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนั้น ๆ เจตนามีรากฐานมาจากบรรทัดฐานและเจตคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมและการควบคุมพฤติกรรมที่บุคคลสามารถรับรู้ได้ บรรทัดฐานของแต่ละบุคคลเกิดจากความเชื่อที่ว่าผู้อื่นต้องการให้เรามีส่วนร่วมในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งบวกกับแรงจูงใจของเราที่จะยินยอมกระทำตามความปรารถนาของพวกเขาหรือไม่ ส่วนเจตคติเกิดจากความเชื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผลพวงของพฤติกรรมและความปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์จากผลของพฤติกรรมนั้น ๆ ด้วย

พรรณิ พุทธิ เชนจิต (2538 : 543) อธิบายเกี่ยวกับเจตคติว่า “เจตคติ” เป็นเรื่องของความรู้สึก ทั้งที่พอใจและไม่พอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองตอบต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป บุคคลจะมีเจตคติดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งใดนั้น บุคคลรอบข้างมีอิทธิพลอย่างยิ่ง เจตคติของบุคคลมีแนวโน้มที่จะขึ้นอยู่กับค่านิยมของคนนั้นซึ่งเกิดจาก

1. การเรียนรู้ เนื่องจากการอบรมตั้งแต่วัยเด็กเป็นไปในลักษณะค่อยๆซึมจากการเลียนแบบบิดา มารดา และคนข้างเคียงโดยไม่ต้องมีผู้ใดสอน ดังคำกล่าวที่ว่า "attitudes are caught not taught"

2. ประสบการณ์ของบุคคล

3. การรับถ่ายทอดจากเจตคติที่มีอยู่แล้ว เช่น การรังเกียจผิว

4. ข้อมูลและข่าวสารจากสื่อมวลชน

ดังนั้น จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง สภาพการณ์ทางจิตใจที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของบุคคลเนื่องจากเป็นตัวกำหนดว่า ถ้าหากบุคคลมีประสบการณ์ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว บุคคลนั้นจะมีท่าทีต่อสิ่งนั้นในลักษณะบวกหรือลบก็ได้ ถ้าจะกล่าวถึง เจตคติต่อการเรียนรู้อังกฤษ ก็จะหมายถึงสภาพการณ์ทางจิตใจหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เรียนอาจจะแสดงอาการยอมรับหรือคัดค้านการเรียนภาษาอังกฤษก็ได้

เจตคติที่มีต่อภาษาที่สอง มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองด้วย ไนแมนและคณะ (Naiman et al. 1978 : 40 - 45) ได้ทำการศึกษาผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ที่เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา และพบว่าเจตคติเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดของความสำเร็จในการเรียนรู้อังกฤษโดยที่เป็นตัวบ่งชี้ว่า ผู้เรียนสามารถรับรู้สถานการณ์การเรียนรู้อังกฤษของเขาได้ อย่างไร และเขามีเจตคติอย่างไรต่อการเรียนรู้อังกฤษในสถานการณ์นั้นๆ ไนแมนและคณะได้รวบรวมข้อมูลของเจตคติของนักเรียนเหล่านี้ โดยการสัมภาษณ์ผู้เรียนโดยตรงไปตรงมาและได้ให้นักเรียนทำแบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อครูผู้สอน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลการทดสอบด้านการฟัง และการพูดภาษาฝรั่งเศสมีสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับเจตคติทางบวกของนักศึกษาที่มีต่อชั้นเรียนและครู ดังนั้น จะเห็นได้ว่าเจตคติเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งที่เอื้อต่อการเรียนรู้อังกฤษ ผลการวิจัยของไนแมนและคณะสอดคล้องกับผลการศึกษาของการ์ดเนอร์ (Gardner 1985) ในเวลาต่อมาที่ว่า ความสนุกสนานและเพลิดเพลินในการเรียนรู้และใช้ภาษาที่สองอาจเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความมานะพยายามในการเรียนภาษาที่สอง เจตคติดังกล่าวนี้ สามารถมีการ

พัฒนาต่อไปอีกในฐานะที่เป็นผลมาจากประสบการณ์ทางบวกขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สอง ในชั้นเรียน และในสถานการณ์อื่น ๆ ที่ผู้เรียนมีโอกาสที่จะเรียนรู้และใช้ภาษาที่สอง (เช่น พูดภาษาที่สองกับบุคคลอื่น ๆ หรือเจ้าของภาษาเมื่ออยู่ภายนอกชั้นเรียน เป็นต้น) ผู้เรียนที่มีเจตคติทางบวก อาจพบว่า การเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นสิ่งที่สนุกสนาน เพลิดเพลินเนื่องจากผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ด้านโครงสร้าง ศัพท์ และไวยากรณ์ และเห็นว่าเป็นการทำทายที่จะใช้ภาษาที่สองเพื่อสื่อสารทำความเข้าใจกับสมาชิกในสังคมที่พูดภาษาที่สอง ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ควรจะตระหนักว่า องค์ประกอบด้านอารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียนเป็น สิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ในบางกรณี ถ้าหากครูผู้สอนสามารถเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนได้ก็ อาจจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษามากกว่าการใช้เวลาเป็นจำนวนมากในการทำแบบฝึกหัดเสียอีก เนื่องจากเจตคติทางบวกสามารถช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาได้ (Dulay, Burt and Krashen 1982 : 48)

ผู้เรียนที่มีเจตคติทางบวกต่อสังคมที่ใช้ภาษาที่สองและปรารถนาที่จะมีมิตรไมตรีกับสมาชิกในสังคมที่พูดภาษาที่สอง (โดยมิได้มีความปรารถนาจะกระทำตัวเหมือนสมาชิกในสังคมที่ใช้ภาษาที่สองแต่ประการใด) จะมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Clément et al., 1994 : 447 - 448) ผู้เรียนจะพัฒนาเจตคติในทางบวกของตนและรักษาให้คงอยู่ด้วยการสนใจศึกษาคุณลักษณะของเจ้าของภาษาและรับมาปฏิบัติ เช่น การเป็นผู้ใฝ่ศึกษาหาความรู้อย่างชาวเยอรมัน หรือการมีรสนิยมในด้านสุนทรียศาสตร์อย่างชาวฝรั่งเศส เป็นต้น ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เจตคติทางบวกที่มีต่อกลุ่มชนที่พูดภาษาที่สองจะนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์ทางบวก ในขณะที่เจตคติทางลบจะนำไปสู่อคติและการเลือกปฏิบัติด้วยเช่นกัน

ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ do ประสบการณ์การเรียนรู้เดิมของผู้เรียน (Harmer 1991 : 4) ถ้าผู้เรียนเคยประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ในทำนองเดียวกัน ถ้าเขาเคยประสบความล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ เขาก็จะเลิกล้มความตั้งใจที่จะเรียนภาษาเช่นกัน ดังนั้น แรงเสริมทางบวกมีอิทธิพลต่อเจตคติและอาจกล่าวได้ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกทางบวกหรือลบซึ่งมีองค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจเป็นส่วนประกอบด้วย ผู้เรียนจำนวนมากไม่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และอาจเกิดความรู้สึกทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น การเรียนการสอนในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการสร้างเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษและต่อการ

สร้างแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.2 แรงจูงใจ (Motivation)

ครูและนักศึกษามักจะกล่าวว่า ผู้เรียนซึ่งต้องการเรียนรู้อย่างแท้จริงจะประสบความสำเร็จ dildoo ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในสถานะการเรียนรู้ใดก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้เรียนเหล่านี้มี แรงจูงใจ ที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้

แรงจูงใจ คือ แรงผลักดันภายใน (internal drive) ชนิดหนึ่งซึ่งกระตุ้นให้มนุษย์ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Harmer 1991 : 3) ถ้าหากเรารู้ได้ว่าเป้าหมายคือสิ่งใด (สิ่งที่เราต้องการให้ บรรลุถึงเป้าหมาย) และถ้าเป้าหมายดังกล่าวน่าสนใจและสำคัญ เราก็จะมีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งใด ก็ได้ที่จำเป็นต่อการบรรลุให้ถึงเป้าหมายที่วางไว้

เอช. ดี. บราวน์ (H.D. Brown 1994 : 33 - 37) ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจที่ เรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยอาศัยทฤษฎีพฤติกรรมศาสตร์ และทฤษฎีทางจิตวิทยาดังนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจในเชิงพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioristic Definition)

นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม เช่น สกินเนอร์ (Skinner) และ วัดสัน (Watson) (Skinner and Watson อ้างใน H.D. Brown 1994 : 34 - 35) ให้ความสำคัญกับการให้รางวัล (และบางทีอาจจะเป็นการทำโทษ) ในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรม กล่าวคือ มนุษย์ ซึ่งก็เหมือนกับสิ่งมีชีวิตทั่วไปที่พยายามกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมาย เนื่องจากมนุษย์รู้ว่า คนจะได้รับรางวัลจากการกระทำนั้น รางวัลทำให้เกิดแรงเสริมของพฤติกรรมซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิด พฤติกรรมเช่นนั้นต่อไปอีก แนวความคิดนี้มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน กล่าวคือ ผู้เรียนพยายามทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายในการเรียนเพื่อจะได้รับรางวัล เช่น คำชม เหริยญทอง เกรด ประกาศนียบัตร หุ่น อาชีพการงาน ความเป็นอิสระด้านการเงิน และในที่สุด คือ ความสุข

2. ความหมายของแรงจูงใจของนักจิตวิทยากลุ่มพุทธินิยม (Cognitive Definition)

มีทฤษฎี 3 ทฤษฎี ที่แสดงให้เห็นถึงที่มาของแรงจูงใจและอิทธิพลของการให้รางวัล ตนเองดังนี้

ก. ทฤษฎีแรงผลักดัน (Drive Theory) พฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นเสมือนรากฐานของแรงผลักดันของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 6 ประเภทด้วยกัน (David Ausubel อ้างถึงใน H.D. Brown 1994 : 36)

- การสำรวจ
- การนำไปใช้ปฏิบัติ
- กิจกรรม
- แรงกระตุ้น
- ความรู้
- ความเชื่อมั่นในตนเอง

แรงขับทั้งหมดนี้กระทำไม่ได้มากเท่ากับตัวเสริมแรงพฤติกรรม (reinforcers) อย่างที่ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีทางด้านพฤติกรรม แต่ในฐานะที่เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายในซึ่งบังคับให้มนุษย์กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อที่จะศึกษาสิ่งที่ไม่รู้ เพื่อที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมรอบตัวมนุษย์ เพื่อที่จะมีความคล่องแคล่วทางด้านร่างกาย เพื่อที่จะได้รับรู้ต่อแรงกระตุ้นด้านจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก หรือทางร่างกาย เพื่อรอคอยคำตอบให้กับคำถามต่าง ๆ และเพื่อสร้างความนับถือแก่ตนเอง (Self-esteem)

ข. ทฤษฎีการลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs Theory) อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow อ้างใน H.D. Brown 1994 : 37) ได้ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์เริ่มตั้งแต่ ความต้องการทางด้านร่างกาย ความต้องการทางด้านความปลอดภัย และความต้องการทางด้านสังคม ความนับถือตนเอง และในที่สุดไปจนถึงความสามารถในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยขีดความสามารถสูงสุดของตน

ค. ทฤษฎีการควบคุมตนเอง นักจิตวิทยากลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) เช่น ฮันท์ (Hunt อ้างใน H.D. Brown 1996 : 37) ได้ให้ความสำคัญกับการตัดสินใจของบุคคลในการที่จะคิดกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลจะมีแรงจูงใจมากที่สุดเมื่อเขาสามารถเลือกได้ตามความพอใจไม่ว่าจะเป็นในสถานการณ์ระยะสั้นหรือระยะยาว

อาร์. ซี. การ์ดเนอร์ (R.C. Gardner 1985 : 53) ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจว่า ประกอบด้วยปริมาณแรงจูงใจ ซึ่งเป็นความมากน้อยของความพยายามและเหตุผลการเรียนรู้ภาษา ซึ่ง การ์ดเนอร์ ได้แบ่งเหตุผลการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation)

แรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง ความปรารถนาที่จะมีความสามารถในการใช้ภาษาที่สองเพื่อที่จะมีส่วนร่วมในชุมชนที่ใช้ภาษานั้น ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความจริงจังและความสนใจส่วนตัวที่มีต่อผู้คน และวัฒนธรรมของชุมชนนั้น ๆ (Gardner and Lambert 1972 : 132) งานวิจัยในปัจจุบันที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Burstall 1972; Brown 1994; Dornyei 1994; Gardner and Tremblay 1994) ได้ชี้ให้เห็นว่า ความต้องการเป็นมิตรไมตรีกับสาเหตุอื่นๆ จะกลายเป็นแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในแง่ที่ว่า ความต้องการมีมิตรไมตรีกับผู้ใช้ภาษาค้างไปจากคนและความต้องการมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตของกลุ่มชนในอีกวัฒนธรรมหนึ่งมีอิทธิพลสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาและพฤติกรรมทางการสื่อสาร

การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1959) ได้ทำการศึกษานักเรียนเกรด 2 ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสในเมือง มอนทรีออล จำนวน 75 คน และการศึกษาครั้งที่ 2 (Gardner and Lambert 1960) เป็นการศึกษา นักเรียนเกรด 10 จำนวน 83 คน ในการศึกษาตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต พบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสมากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ซึ่งไปกว่านั้น การ์ดเนอร์ ยังชี้ให้เห็นว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะทางการสื่อสาร ต่อมา การ์ดเนอร์ สไมท์ เคลมอนต์ และ กลิกส์แมน (Gardner, Smythe, Clément and Glikzman 1976) ได้ร่วมกันศึกษาในลักษณะเดียวกันนี้ และยืนยันว่า นักเรียนเกรด 7 และ 11 มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการอย่างมากในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเช่นกัน

การ์ดเนอร์และคณะยังได้ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการ “เลิกเรียน ภาษาฝรั่งเศสกลางคัน” ซึ่งภาษาฝรั่งเศสมิใช่วิชาบังคับในโรงเรียน การ์ดเนอร์และคณะ ได้สรุปจากการวิเคราะห์ของพวกเขาว่า นักเรียนที่เลิกเรียนภาษาฝรั่งเศสกลางคันเหล่านี้ มักจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส และแสดงถึงความถนัดในด้านภาษาฝรั่งเศสต่ำด้วย แต่สำหรับนักเรียนที่ยังคงเรียนภาษาฝรั่งเศสต่อไปได้แสดงให้เห็นว่า พวกเขา มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการอย่างเห็นได้ชัดนอกเหนือไปจากแรงจูงใจทั่วไปในการเรียนภาษาฝรั่งเศส การ์ดเนอร์และคณะ ยังกล่าวต่อไปอีกว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการทำให้นักเรียนมีความมานะพากเพียรในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แรงจูงใจเชิงบูรณาการยังมีผลต่อพฤติกรรมของผู้เรียนในชั้นเรียนอีกด้วย ผลการวิจัยของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert อ้างถึงใน Heidi Dulay et al 1982 : 49) พบว่านักเรียนที่ให้คำตอบในแบบทดสอบแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ โดยเห็นได้จากการที่นักเรียนเหล่านี้มักจะเป็นผู้อาสาสมัครตอบคำถามในชั้นเรียนบ่อยครั้งตอบคำถามได้ถูกต้อง และได้รับแรงเสริมทางบวกจากครูด้วย นักสังเกตการณ์ในชั้นเรียนของนักเรียนเหล่านี้ยังพบว่า พวกเขาสนใจเรียนภาษาฝรั่งเศสอย่างมากอีกด้วย

การวิจัยอื่น ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ยังพบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอีกด้วย สโปลสกี (Spolsky 1969 : 403) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ พบว่า แบบสอบถามซึ่งใช้เป็นเครื่องมือโดยตรงของการวิจัยในประเทศแคนาดานั้น ไม่เหมาะสมกับนักเรียนต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอาจจะต้องการที่จะยอมรับว่าตนมีแรงจูงใจที่จะอพยพออกจากถิ่นฐานบ้านเกิดของตนอย่างถาวร สโปลสกี ได้ศึกษานักเรียนต่างชาติเป็นจำนวนหลายร้อยคน โดยใช้เครื่องมือที่วัดแรงจูงใจเชิงบูรณาการทางอ้อม เขาให้คำจำกัดความของแรงจูงใจเชิงบูรณาการว่า เป็นความสอดคล้องกันระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับตนเองกับความคิดเห็นของตนที่มีต่อกลุ่มชนที่พูดภาษาอังกฤษโดยที่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีบุคลิกภาพต่าง ๆ กัน เช่น คีตติ้ง เกียจกร้าน เมตตา กรูณาราร์ สโปลสกี รายงานผลการวิจัยว่า วิธีการวัดแรงจูงใจเชิงบูรณาการโดยตรงมิได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษาอังกฤษและคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม แต่สหสัมพันธ์ที่เห็นอย่างชัดเจนได้แสดงให้เห็นจากการใช้เครื่องมือที่วัดโดยอ้อมมากกว่า

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation)

แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง ความปรารถนาที่จะมีความสามารถในการใช้ภาษาที่สองเพื่อการใช้ประโยชน์ เช่น (ต้องการความก้าวหน้าในงานอาชีพ ความต้องการเรียนในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าในการใช้สอยและผลประโยชน์ของการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Gardner and Lambert 1972 : 132) มีงานวิจัยที่น่าสนใจอย่างยิ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจเชิงเครื่องมือที่มีอิทธิพลมากกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ลักมานี (Lukmani 1972) ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และพบว่า สตรีที่พูดภาษา Marathi และอาศัยอยู่ในท้องถิ่นที่ไม่ได้รับอิทธิพลตะวันตกของเมืองบอมเบย์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบ Cloze Test ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์จากการทำข้อสอบมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมากกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ลักมานี สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างที่เขาศึกษามองตัว

ของพวกเขาเองว่า “ชีวิตวัฒนธรรมเก่าแก่ของดินกำเนิด แต่พยายามแสวงหาแนวคิดและวิถีทาง
ดำเนินชีวิตสมัยใหม่” การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต (Garner and Lambert 1972) ก็ได้ผลสรุปอย่าง
เดียวกันกับการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศฟิลิปปินส์ เนื่องจาก
ในประเทศฟิลิปปินส์นั้น ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาของการศึกษาและธุรกิจ แต่ชาวฟิลิปปินส์จะไม่
พูดภาษาอังกฤษเมื่อพวกเขาอยู่ที่บ้าน การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต พบว่า แรงจูงใจเชิงเครื่องมือมี
อิทธิพลที่สำคัญต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของชาวฟิลิปปินส์

มีผลการวิจัยเป็นจำนวนมากที่ชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของแรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรง -
จูงใจเชิงเครื่องมือ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง หรือภาษา
ต่างประเทศ การวิจัยในยุคแรกๆ แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้
ภาษาที่สองมากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แต่ในเวลาต่อมาได้มีการวิจัยต่าง ๆ เกิดขึ้น และพบว่า
ในสถานการณ์ที่ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์สูงสุดของการเรียนรู้ภาษาที่สอง และมีโอกาสบ่อยครั้งที่
จะได้ใช้ภาษาที่สอง ผู้เรียนจะเข้าใจได้ว่าแรงจูงใจทั้งสองชนิดมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันต่อการ
เรียนรู้ภาษาที่สองโดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด

ทั้งเจตคติและแรงจูงใจมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังที่
สตีเฟน ดี แครเชน (Stephen D. Krashen 1986b : 5) กล่าวว่า “ถ้าเกิดมีความสัมพันธ์โดยตรง
ระหว่างการเรียนรู้ภาษา กับเจตคติ และถ้าเป้าหมายหลักของการสอนภาษา คือ การพัฒนาศักยภาพ
ทางการสื่อสาร เราก็สามารถสรุปได้ว่า เจตคติและแรงจูงใจมีความสำคัญยิ่งกว่าความถนัดทางด้าน
ภาษาเสียอีก”

2.1.3 วิธีการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies)

ปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักทฤษฎีด้านการเรียนรู้ภาษาที่ 2 คือ การสรรหาคำศัพท์
เฉพาะเพื่ออธิบายประเภทหรือชนิดของวิธีการเรียนรู้ภาษา นักวิจัยหลายคนได้คิดค้นคำศัพท์เฉพาะ
ตนเอง และในปัจจุบันก็มีคำศัพท์ที่เรียกวิธีการเรียนรู้ภาษามากมายในงานวิจัยหลายเรื่องซึ่งทำให้
เป็นการยากที่จะเปรียบเทียบผลการวิจัยและข้อเสนอแนะในการสอนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่าง -
ประเทศ เช่น การสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

จอห์น บี แครอล (John B. Carroll) และ ลีออน จาโคโบวิทส์ (Leon Jakobovits)
ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ว่าวิธีการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ (John B. Carroll 1977: 5)

เจดคตินั้นเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องยากและน่าเบื่อ ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จมักเป็นผู้ที่ทราบและยอมรับความจริงนี้ แต่ที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีเนื่องจากตระหนักว่าการเรียนรู้ภาษาในขั้นแรกนั้นยาก แต่เมื่อสามารถเอาชนะความยากนั้นได้ก็จะรู้สึกว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องง่าย แครอล และ จาโคโบวิทส์ มีความเห็นที่พ้องกันว่า วิธีการเรียนรู้ที่ได้ผลนั้นเป็นเรื่องของกogniสขในการเรียนด้วย กogniสขในการเรียนอย่างหนึ่ง คือ การให้ความสนใจในรายละเอียดต่าง ๆ ที่เคยเรียนหรือกำลังเรียนอย่างคิด้วยเพื่อที่จะได้เข้าใจและสามารถนำคำหรือรูปแบบไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โจน รูบิน (Joan Rubin 1979 : 20-21) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาว่า หมายถึง เทคนิคหรือเครื่องมือที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งต้องอาศัยขบวนการใช้ความรู้ความคิด (Cognitive Process)

รีเบกกา อ็อกซฟอร์ด (Rebecca Oxford 1990) ให้คำอธิบายเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาในทำนองเดียวกับ โจน รูบิน ว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ วิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษา หรือเรียกว่า Cognitive strategies และวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาของตน หรือเรียกว่า Metacognitive Strategies

เฮซ ดี บราวน์ (H.D.Brown 1980; 1997 : 190) กล่าวถึง วิธีการเรียนรู้ภาษาว่าเป็น Strategic Investment หรือการใช้เวลาและความพยายามของผู้เรียนในกระบวนการเล่าเรียนในเวลาที่คิองเรียนรู้ทักษะใด ๆ โดยที่ผู้เรียนมีวิธีการเข้าถึงปัญหาหรือบทเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่คิองการ และผู้เรียนยังมีแบบแผนของตนเองที่ใช้ควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ของตนเองด้วย

จากความหมายของวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาหมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติเพื่อจัดการกับข้อมูลที่ได้มาเพื่อให้เข้าถึงปัญหาหรือบทเรียนภาษา และเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการซึมทราบ สามารถเก็บสิ่งที่ได้เรียนรู้ไว้พร้อมที่จะนำมาใช้ได้เมื่อพบสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากผู้เรียนมีวิธีการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ของตนเองด้วย

มีผู้จำแนกวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาออกเป็นขั้นคองง่าย ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปในทำนองเดียวกัน ดังนี้คือ

bow รูบิน (loan Rubin 1979 : 20 – 21) สรุปวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดีไว้ดังนี้

1. รู้จักวิธีเดาอย่างฉลาดและถูกต้อง เป็นการรวบรวมและเก็บข้อมูลไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถดัดแปลงหรือปรับปรุงให้เข้ากับข้อมูลที่ได้อีกใหม่ สิ่งที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการเดาความหมายของคำหรือประโยคในการเรียนภาษา be บริบท (Context) ซึ่งได้แก่ เครื่องหมายต่าง ๆ รูปภาพ และกราฟ หรือโครงสร้างของประโยค

2. มีแรงจูงใจสูงที่จะติดต่อสื่อสาร โดยพยายามใช้ความรู้ทางภาษาทุกอย่างที่มี เพื่อให้การสื่อความหมายได้ผลด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การอธิบายความเพราะไม่รู้คำศัพท์ เช่น พูดว่า "Thing on the head" แทนคำว่า "hat" ใช้กริยาอาการต่าง ๆ ที่จะทำให้อุสสนทนาเข้าใจหรือแม้แต่สะกดคำเมื่อไม่สามารถออกเสียงได้ชัดเจน พยายามทดลองใช้โครงสร้างของภาษาที่กำลังเรียนอยู่หรือสร้างคำใหม่ขึ้นใช้แล้วทดสอบความถูกต้องจากคู่สนทนา เป็นต้น

3. มีความกล้าที่จะลองผิดลองถูกเพื่อเรียนรู้ภาษา

4. มีความพยายามที่จะสร้างสรรค์ภาษา เช่น ฝึกหัดสร้างโครงสร้างแบบต่าง ๆ ขึ้นเอง การนำสิ่งต่าง ๆ มาปะติดปะต่อเข้าด้วยกัน โดยหาความสัมพันธ์ของเนื้อหาต่าง ๆ และตัดข้อมูลที่ฟุ่มเฟือยออก

5. พยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ เช่น ฝึกออกเสียงต่าง ๆ หรือฝึกแต่งประโยค แสวงหาโอกาสที่จะพบกับเจ้าของภาษาเพื่อจะได้ฝึกหัดการใช้ภาษา ชมภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษ ร่วมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ฝึกพูดภาษา หรือเป็นผู้เริ่มสนทนากับครูหรือเพื่อนนักเรียนระหว่างเรียนในชั้นก็มักอาสาสมัครตอบคำถามแม้ว่าครูจะไม่ได้เรียกให้ตอบก็ตาม

6. ฝึกหัดควบคุมการใช้ภาษา กล่าวคือ รู้จักสังเกตว่าการพูดของตนเองเป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องตามที่ได้รับการฝึกฝนมาหรือไม่ และสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองได้

7. สนใจความหมายมากกว่าสนใจไวยากรณ์ของภาษา เนื่องจากความหมายจากประโยคต่าง ๆ ที่ผู้สนทนาพูดมีความสำคัญต่อความเข้าใจภาษาของผู้เรียน ดังนั้น ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตลอดจนสังเกตท่าทางการพูดและฟังน้ำเสียงของผู้พูดอีกด้วย

เอลลิส (Ellis 1985 อ้างใน David Nunan 1995 : 168) ได้จำแนกการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การสร้างสมมติฐาน (Hypothesis Formation) ได้แก่ การปรับให้ง่ายขึ้น (Simplification) และการสรุปความ (Inferencing) ในขณะที่ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้าง

ของภาษาที่เรียนโดยอาศัยตัวอย่างการใช้ภาษานั้น ๆ หรือด้วยการเปรียบเทียบภาษาแม่กับภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ก็ได้

2. การทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing) ได้แก่ การทดสอบกฎไวยากรณ์ ในขณะที่สื่อสารกับเจ้าของภาษา และตรวจสอบการใช้ภาษาของคนโดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้สนทนาว่าเข้าใจหรือไม่ เพื่อประเมินการใช้ภาษาของตนเองว่าถูกต้องตามไวยากรณ์หรือไม่

3. การใช้ภาษาได้อย่างทันที (Automatization) ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ในการฝึกฝนการใช้ภาษา

วิลลิง (Willing 1988) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้ภาษาและตัวแปรด้านภูมิหลังของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยของ วิลลิง ได้จำแนกประเภทของผู้เรียนและวิธีการเรียนรู้ภาษาของเขาดังนี้ ก็อ

ประเภทที่ 1 'concrete learners' ผู้เรียนเหล่านี้จะชอบการเล่น เกม รูปภาพ ภาพยนตร์ ละคร เพลง เทปเพลง การพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้น และการฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

ประเภทที่ 2 'analytical learners' ผู้เรียนเหล่านี้จะชอบการเรียนรู้ไวยากรณ์ การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ การท่องหนังสือคนเดียว การหาข้อผิดพลาดของตนเอง และการทำแบบฝึกหัดหรือการบ้านที่ครูสั่งให้ทำ

ประเภทที่ 3 'communicative learners' ผู้เรียนเหล่านี้ชอบการชมภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษ การฟังรายการวิทยุโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ หรือฟังเจ้าของภาษาพูดภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในร้านขายของหรือสถานีรถไฟ เป็นต้น การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่โดยการฟังและการสนทนา

ประเภทที่ 4 'authority - oriented learners' ผู้เรียนเหล่านี้ชอบให้ครูอธิบายทุกสิ่งทุกอย่าง ชอบที่จะมีหนังสือแบบเรียนของตนเอง จัดทุกสิ่งทุกอย่างลงในสมุดบันทึก ชอบเรียนกฎไวยากรณ์และเรียนรู้โดยการอ่าน

รีเบกกา อ็อกซฟอร์ด (Rebecca Oxford 1990) ได้จำแนกวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

1. วิธีการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษา (cognitive Strategies)

1.1 การจดจำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 กระบวนการคิดที่จะทำให้สามารถเข้าใจบทเรียนภาษาให้ได้มากที่สุด

1.3 วิธีการเช็คเชยความรู้ที่ตัวผู้เรียนเองไม่มี

2. วิธีการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษา (Metacognitive Strategies)

2.1 การประเมินผลการเรียนรู้ของตน

2.2 การควบคุมอารมณ์ความรู้สึกขณะเรียนภาษา เช่น การลดความวิตกกังวลขณะเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.3 การเรียนรู้ภาษาพร้อมกันไปกับเพื่อน ๆ

สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนภาษามักจะใช้ในการเรียนรู้ภาษามีดังนี้คือ

1. วิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา ได้แก่

1.1 การใช้บริบทของสิ่งที่ฟังหรืออ่านมาช่วยในการเดาหรือตีความ

1.2 วิธีการต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ได้แก่ การใช้ภาษาท่าทาง การสะกดคำ หรือวาดรูป ถ้าผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่คนพูด การสร้างคำศัพท์ใหม่ขึ้นเองแล้วตรวจสอบกับผู้ฟังว่าถูกต้องหรือไม่

2. พยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอทั้งภายในชั้นเรียนและภายนอกชั้นเรียน

3. การควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา ได้แก่

3.1 การวางแผนการเรียนรู้อย่างมีขั้นตอน

3.2 การประเมินผลการเรียนรู้ภาษาของตนเอง

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวกับวิธีการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาและวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา

2.2 ภูมิหลังทางสังคม (Social Background)

การเรียนรู้มันมิได้เกิดขึ้นเพียงแต่ในห้องเรียนและสถาบันการศึกษาเท่านั้น แต่การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกแห่งและทุกสถานการณ์ เนื่องจากทรัพยากรการเรียนรู้ของสังคมหนึ่ง ๆ มีความกว้างขวางกว่าและลึกซึ้งกว่าการศึกษาในระบบ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2543 : 4) กล่าวคือ การเรียนรู้อาจเกิดขึ้นในครอบครัว ห้องสมุด จากการทำงาน จากคอมพิวเตอร์ และจากการร่วมสนทนา ที่เป็นเช่นนี้ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า การเรียนรู้เป็นสื่อเชื่อมโยงกับข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ และทักษะซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ การเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ ๐ การที่แต่ละบุคคลสามารถประยุกต์ใช้เครื่องมือ ข้อมูลข่าวสาร และองค์ความรู้ที่เหมาะสมเพื่อแก้ปัญหาและแสวงหาโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

บทบาทของภาษาอังกฤษในสังคมไทย คือ ภาษาดังประเทศ ขณะที่ผู้เรียนอยู่ในห้องเรียน ครูผู้สอนจะสร้างบริบทของการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน

แต่เมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน บริบทของการสื่อสารเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันและมิใช่เป็นบริบทที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้น ผู้เรียนสามารถมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับการใช้ภาษาอังกฤษทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะเข้าร่วมกิจกรรมที่สถาบันการศึกษาจัดให้ เช่น ชมรมภาษาอังกฤษ หรือการใช้เครื่องมือสื่อสาร จากการอ่านหนังสือในห้องสมุด การท่องเที่ยว ฯลฯ แต่ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องมีความตั้งใจและพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับผู้เรียนและผู้สอนเป็นอย่างมากเนื่องจากการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นแก่ตัวผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ปัญหาอยู่ที่ว่าทำอะไรที่จะทำให้ผู้เรียนเห็นความจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีต่อชีวิตประจำวันของเขา ชั่วโมงของการเรียนภาษาอังกฤษเป็นช่วงเวลาเดียวเท่านั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น ทำอย่างไรที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Learning Environment) เอช. ดี. บราวน์ (H. D. Brown 1994 : 121 - 122) ได้เสนอแนะแนวทางแก่สถานศึกษาและผู้สอนในการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งได้แก่ การจัดตั้งชมรมภาษาอังกฤษ การมอบหมายให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การชมภาพยนตร์ที่พูดภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือชมรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ แล้วนำมาพูดหรือเขียนสรุปสิ่งที่ได้ฟังได้พบเห็น อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน

แรงกระตุ้นจากผู้ปกครองและสมาชิกในครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนด้วย บทบาทของบิดา มารดาในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้คำแนะนำ และการเสริมแรง ตลอดจนร่วมมือกับสถานศึกษาในการปรับเปลี่ยนแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนของสถานศึกษา รวมทั้งการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน และการประเมินผู้เรียน

การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียนกับการเรียนการสอนภาษามีความสำคัญมาก เนื่องจากคำว่า “ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาในระดับจำกัด” มักจะสัมพันธ์กับสถานภาพทางครอบครัว และสภาพแวดล้อมทางสังคมของผู้เรียน เช่น สถานภาพทางเศรษฐกิจ

และสังคมของผู้เรียนซึ่งมีผลต่อการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และความพยายามหาโอกาสในการฝึกฝน การใช้ภาษาภายนอกห้องเรียนของผู้เรียน (Ovando 1987 : 125)

ชนตี สวัสดิฤกษ์ (2527 : 27) อธิบายความหมายของภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียนว่า หมายถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนดังนี้คือ

1. ครอบครัว หมายถึง บิดา มารดา ผู้ปกครอง และสมาชิกในครอบครัวที่มีบทบาทในการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของผู้เรียนโดยวิธีต่าง ๆ เช่น สอนภาษาให้ผู้เรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยสอดส่องดูแลให้ผู้เรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้ผู้เรียนกระทำทุกอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนภาษา ให้รางวัล และให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน นอกจากนี้ เจตคติของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่มีต่อกลุ่มชนที่ใช้ภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ ก็มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ 2 ของผู้เรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปีเตอร์ ดี แมคอินไทร์ (Peter D. MacIntyre 1998 : 557) ที่ว่า พฤติกรรมของบิดา มารดา มีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาการด้านเจตคติของบุตร ธิดาที่มีต่อกลุ่มชนที่ใช้ภาษาที่ 2 เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น การ์ดเนอร์ (Gardner 1968, 1985) อธิบายว่าเจตคติของบิดา มารดาที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาและต่อกลุ่มชนที่พูดภาษาที่ 2 มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษามากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือของผู้เรียนเองที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของเขาเสียอีก ถึงแม้ว่าบิดา มารดาของผู้เรียนจะสนับสนุนให้บุตร ธิดาเรียนรู้ภาษาที่ 2 แต่บุตร ธิดาอาจจะซึมซับเจตคติของบิดา มารดาที่มีต่อกลุ่มชนที่ใช้ภาษานั้น ๆ และสิ่งนี้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือไม่ด้วย

2. โรงเรียนซึ่งประกอบด้วย บุคคล อาคารสถานที่ เครื่องมือ อุปกรณ์การสอน หลักสูตรการสอน การดำเนินงาน การบริหาร และการจัดการ ได้แก่ บริการหรือกิจกรรมที่โรงเรียนจัดไว้เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ เช่น การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องสมุด การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3. ชุมชน หมายถึง สภาพของชุมชนที่มีการเรียนการสอนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ เช่น เครื่องอำนวยความสะดวกในชุมชน เจตคติ และความต้องการของชุมชนที่มีต่อภาษา กิจกรรมและสื่อมวลชนที่แพร่หลายในชุมชน ซึ่งผู้เรียนสามารถแสวงหาได้เพื่อนำมาใช้ในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น การใช้อุปกรณ์หรือสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน เช่น การใช้อุปกรณ์หรือสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนสอนพิเศษ เป็นต้น

เจตคติที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่ 2 แรงจูงใจที่จะเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรืออคติที่มีต่อชนกลุ่มที่ใช้ภาษาที่ 2 และความปรารถนาที่จะปรับตัวให้เข้ากับชนกลุ่มที่พูดภาษาที่ 2 มีรากฐานมาจากภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียน

เมื่อไม่นานมานี้ นักวิจัยได้ให้ความสนใจและทำวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ซึ่งมีความสำคัญสำหรับครูและผู้เรียนภาษาที่ 2 และได้กลายมาเป็นหัวข้อที่นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาได้ให้ความสำคัญอย่างมากในเรื่องข้อมูลทางภาษาที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษา สตีเฟน ดี. แครเชน (Stephen D. Krashen 1986b : 6) อธิบายว่าสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษามี 2 ประเภท คือ สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ (Formal Learning Environment) หมายถึง การเรียนรู้ภาษาภายในชั้นเรียน โดยมีครูเป็นผู้อธิบาย กฎเกณฑ์ไวยากรณ์และฝึกการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน และสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Learning Environment) หมายถึง การที่ผู้เรียนพยายามหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาภายนอกชั้นเรียนทุกครั้งที่มีโอกาส พยายามใช้คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการแสวงหาโอกาสเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีต่างๆ เช่น การอ่าน การฟังจากสื่อ หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยฝึกฝนการใช้ภาษา งานวิจัยของแครเชน (Stephen D. Krashen 1985;1986) ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาบางคนไม่เพียงแต่สามารถเพิ่มศักยภาพการใช้ภาษาที่สองในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการ แต่เขาอาจจะมีความสามารถในการใช้ภาษาดีกว่าผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการอย่างเดียวอีกด้วย

นอกจากนี้ ดิค ออลไรท์ และแคธลีน เบย์ลีย์ (Dick Allwright and Kathleen Bailey 1991) ได้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันนี้เกี่ยวกับภูมิหลังทางสังคมว่า ภูมิหลังทางสังคมเป็นบ่อเกิดของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งได้แก่ โรงเรียน ครู เพื่อนร่วมชั้น และเพื่อนที่อยู่นอกโรงเรียน ผู้ปกครองและญาติพี่น้อง รวมทั้งแหล่งข่าวสารและสื่อต่างๆที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ใน 2 ระดับตามที่เชอริล แอลช็องโป เดอ โลเปซ (Cheryl L. Champeau de Lopez 1989 : 4) ได้ทำการศึกษาไว้ กล่าวคือระดับแรกคือ สภาพแวดล้อมของสังคมโดยส่วนรวมของผู้เรียน ซึ่งหมายถึง ถิ่นกำเนิดของผู้เรียนที่อาจเป็นลักษณะสังคมที่เปิดกว้างให้อิสระเสรีทางความคิดหรือกดขี่ข่มเหง เป้าหมายที่สำคัญของสังคม รวมทั้งเจตคติโดยรวมของผู้คนในสังคม สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการ

เรียนรู้ภาษาของผู้เรียน และระดับที่สอง คือ สภาพแวดล้อมทางสังคมของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งหมายถึง สภาพแวดล้อมทางด้านครอบครัว และกลุ่มชนที่ผู้เรียนอยู่ร่วมด้วย ได้แก่ บิดา มารดา ผู้ปกครอง เพื่อน โรงเรียน และครู เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าค่านิยม และเป้าหมายของผู้เรียนมาจากสังคมที่ผู้เรียนอยู่ร่วมด้วยทั้งสิ้น

เพื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับภูมิหลังทางสังคมที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด อาจสรุปได้ว่า ภูมิหลังทางสังคม หมายถึง สภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ครอบครัว โรงเรียน และชุมชนที่ผู้เรียนอยู่ร่วมด้วย สำหรับองค์ประกอบของภูมิหลังทางสังคมที่ได้ศึกษาในการวิจัยนี้ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่โรงเรียนจัดให้ เช่น การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องสมุด การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ และการฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกโรงเรียน เช่น การใช้อุปกรณ์ส่วนตัว หรือสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนสอนพิเศษ เป็นต้น

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ

มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

เดวิด นูแนน (David Nunan 1988 อ้างใน David Nunan 1995 : 171 – 176) ได้ทำการศึกษา “ผู้เรียนรู้ภาษาที่ดี” จำนวน 44 คน เพื่อที่จะหาข้อเท็จจริงว่า ตัวอย่างประชากรกลุ่มนี้มีวิธีการเรียนรู้ภาษาเหมือนกัน หรือแตกต่างกันหรือไม่ ผู้เรียนเหล่านี้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศต่าง ๆ ของทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งได้แก่ ฮองกง ประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศมาเลเซีย และประเทศสิงคโปร์ ผู้เรียนเหล่านี้เป็นผู้เรียนรู้ภาษาที่ดี ในแง่ที่ว่าพวกเขามีความสามารถในการใช้ภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ได้ดี และยังเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษอีกด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีสองประการคือ ประการแรก ผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนรู้ภาษาที่ดี และประการที่สอง ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาที่ครูนิยมใช้จะมีผลต่อวิธีการสอนของคนหรือไม่ สาเหตุที่นูแนนเลือกศึกษาครูสอนภาษา

อังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นการง่ายในการหาตัวอย่างที่มีความสามารถสูงทางภาษา อังกฤษและเพราะว่าครูสอนภาษาอังกฤษมีความสามารถในด้านภาษาอังกฤษก็ย่อมจะเข้าถึงประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ หนูแนน สร้างแบบสอบถามโดยการดัดแปลงแบบสอบถามของ Willing และได้ขอให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 ช่อง เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้ เช่น “ถ้าหากข้าพเจ้าอยู่ในชั้นเรียน ข้าพเจ้ามักชอบเรียนโดยการอ่าน” “ข้าพเจ้าชอบที่จะให้ครูอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างแก่ข้าพเจ้า” “ข้าพเจ้าชอบที่จะให้ครูปล่อยให้ข้าพเจ้าค้นหาข้อผิดพลาดด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง” หรือ “ข้าพเจ้าชอบไวยากรณ์” กลุ่มตัวอย่างได้ถูกกำหนดให้ตอบแบบสอบถามใน 4 หัวข้อใหญ่ ๆ โดยมีหัวข้อคำถามเหล่านี้ คือ

1. วิธีการใดที่ท่านชอบใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. วิธีการใดที่ท่านคิดว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดีที่สุด
3. ถ้าหากท่านกำลังเรียนภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่ง ท่านจะใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาวิธีใด
4. โปรดนึกถึงผู้เรียนที่ท่านกำลังสอนอยู่ ท่านคิดว่าพวกเขาจะตอบแบบสอบถามอย่างไร

จากการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของ Spearman สามารถสรุปได้ว่า สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่ามีประโยชน์ที่สุดในการเรียนรู้ภาษา คือ การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ครูพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนโดยออกเสียงอย่างถูกต้อง การจดบันทึกสิ่งที่ครูอธิบายในชั้นเรียน รองลงมา ได้แก่ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนอกชั้นเรียน เช่น การอ่านหนังสือไวยากรณ์อื่น ๆ นอกเหนือไปจากหนังสือตำราที่เรียนในชั้นเรียน การอ่านหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ที่พูดภาษาอังกฤษ การเดินทางไปประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะในครอบครัวที่มีสมาชิกเข้าใจและสามารถใช้ภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียน ได้แก่ การค้นคว้าหาความรู้ภาษาอังกฤษจากการอ่านหนังสือในห้องสมุด การร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านอารมณ์ ความรู้สึกที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าแรงจูงใจมีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับสิ่งที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาน้อยที่สุด ได้แก่ การท่องจำ การเรียนแต่ไวยากรณ์ การจดทุกสิ่งทุกอย่างที่ครูบรรยายในชั้นเรียน การทำแบบฝึกหัดซึ่งเป็นกิจกรรมในชั้นเรียนที่น่าเบื่อหน่าย สิ่งที่น่าสนใจในการวิจัยนี้ คือ ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะอยู่ใน สภาพแวดล้อม

การเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน แต่พวกเขาให้ข้อมูลว่า การเรียนการสอนในชั้นเรียนยังไม่เพียงพอ แรงจูงใจ ความเตรียมพร้อมที่จะลองผิดลองถูกในการใช้ภาษา และการพยายามใช้ภาษาอังกฤษ นอกชั้นเรียนเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดี

รอเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และปีเตอร์ ดี แม็คอินไทร์ (Robert C. Gardner and Peter D. MacIntyre 1993 : 157 –194) ได้ศึกษาปัจจัยทางด้านอารมณ์ความรู้สึก (affective factors) ในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 วัตถุประสงค์ของการวิจัยมี 4 ข้อ คือ ประการแรกเพื่อศึกษาว่าหัวข้อต่าง ๆ ในแบบทดสอบสามารถวัดคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยต้องการวัดหรือไม่ ประการที่สอง ผู้วิจัยต้องการศึกษาความสัมพันธ์ของหัวข้อต่าง ๆ ในแบบทดสอบว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือไม่ ประการที่สาม เพื่อศึกษาว่าวิธีการที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยด้านอารมณ์ความรู้สึกมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองหรือไม่ และวัตถุประสงค์ที่สี่ก็คือ การศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ รวมทั้งศึกษาว่าความสัมพันธ์ของแรงจูงใจทั้งสองประเภทนี้มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยชาวฝรั่งเศส จำนวน 92 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดเจตคติ และแรงจูงใจ และแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนแบบประเมินค่าสำหรับให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองในด้านความสามารถทางภาษาฝรั่งเศส และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ Multitrait / Multimethod Analysis สามารถสรุปได้ว่า หัวข้อต่าง ๆ ในแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัย สามารถวัดคุณลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ปัจจัยด้านอารมณ์ความรู้สึกมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง และตัวแปรด้านความรู้สึกแต่ละตัวแปรต่างก็มีความสัมพันธ์กันซึ่งนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย Factor Analysis พบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการ เจตคติ และความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ได้แสดงให้เห็นว่าวิธีการที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยด้านอารมณ์ความรู้สึกมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองมากกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

ริชาร์ด เคลมอนต์ และคณะ (Richard Clément et al 1994 : 417 – 448) ได้ศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยาเชิงสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในสังคมของชาวฮังการี ซึ่งมีความวัฒนธรรมอย่างเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

เกรด 11 จากโรงเรียนหลายแห่งในเมืองบูกาเปสต์ จำนวน 301 คน ผู้วิจัยได้ขอให้นักเรียนเหล่านี้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติ ความวิตกกังวล แรงจูงใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และการรับรู้เกี่ยวกับบรรยากาศของชั้นเรียน รวมทั้งความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคม นอกจากนี้ครูของนักเรียนเหล่านี้ได้ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมของนักเรียนขณะอยู่ในชั้นเรียน และความรู้สึกผูกพันกันในหมู่นักเรียนของแต่ละชั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย Factor Analysis และการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ พบว่า เจตคติ วัฒนธรรมเชิงสังคม แรงจูงใจเชิงเครื่องมือและเหตุผลของการใช้สื่อ เป็นปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่ความรู้สึกผูกพันกันในสังคมโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวเชื่อมมิได้มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน การวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับเจตคติ ความวิตกกังวล และแรงจูงใจ แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากเจตคติที่ดี (หรือที่เรียกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ) ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน และบรรยากาศของการเรียนการสอนที่ให้โอกาสผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเสรี มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย

รอสนา อาวัง ฮาซิม และชาร์ฟิห์ อาซิซฮ์ ซาฮิล (Rosna Awang Hashim and Sharifah Azizah Syed Sahil 1994 : 1 – 19) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยวิธีวัดอุปสรรคที่จะศึกษาว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในประเทศมาเลเซีย คือ Universiti Utara Malaysia หรือ UUM ใช้วิธีการเรียนรู้ประเภทใดในการเรียนภาษาอังกฤษ และวัดอุปสรรครองลงมาเพื่อศึกษาว่า เชื้อชาติ เพศ และโปรแกรมการเรียนมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของ UUM จำนวน 246 คน โดยได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา ประกอบด้วยนักศึกษาชาย 88 คน (35.8%) และนักศึกษาหญิง 158 คน (64.2%) ซึ่งในจำนวนนักศึกษาทั้งหมดนี้เป็นชาวจีน จำนวน 130 คน (52.8%) ชาวมาเลย์ จำนวน 7 คน (31.3%) ชาวอินเดีย จำนวน 37 คน (15.0%) และเชื้อชาติอื่น ๆ อีก จำนวน 2 คน (0.8%) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาซึ่งได้ดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม การใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาของ รีเบคคา อ็อกซฟอร์ด (Rebecca Oxford) ที่ชื่อว่า Oxford Strategy Inventory for Language Learning Version 7.0 สถิติเชิงพรรณนา เช่น การหาความถี่กับการหาค่าร้อยละ และ Chi – square ได้ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาว่า เชื้อชาติ เพศ และโปรแกรม การเรียนมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาคงฤกษ์หรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้วิธีการเรียนรู้ในหมวดควบคุมและการตรวจสอบการเรียนรู้ของตนมากที่สุด ซึ่งได้แก่ การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้

ใหม่เพื่อช่วยให้เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ การให้ความสนใจในรายละเอียด การตั้งเป้าหมายในการเรียนและการวางแผนการเรียน ความพยายามที่จะหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ การประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียน รวมทั้งการเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของ ตนเอง วิธีการเรียนรู้ที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุด ได้แก่ การท่องจำ เป็นที่เห็นได้ชัดว่าเชื้อชาติมีอิทธิพลต่อการเลือกวิธีการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ นักศึกษาชาวมาเลย์ใช้วิธีการเรียนรู้ในหมวด “การจัดปรับอารมณ์ความรู้สึก” มากที่สุด ซึ่งได้แก่ การลดความวิตกกังวล การลองผิดลองถูก การให้รางวัลตนเอง เมื่อประสบความสำเร็จในการเรียน ขณะที่นักศึกษาชาวอินเดียไม่ชอบใช้วิธีการเรียนรู้ประเภทนี้ และนักศึกษาชาวจีนมิได้แสดงว่าใช้วิธีการเรียนรู้ดังกล่าวอีกด้วย นักศึกษาหญิงใช้วิธีการเรียนรู้ในหมวด “การจัดปรับอารมณ์ความรู้สึก” มากกว่านักศึกษาชาย ซึ่งก็มิได้แสดง ออกมาอย่างชัดเจนว่าใช้วิธีการเรียนรู้ประเภทใดมากที่สุด และโปรแกรมการเรียนมิได้มีผลต่อการเลือกใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่อย่างใด

เจมส์ อีโนส เพอร์พูรา (James Enos Purpura 1997 : 289 – 325) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้แบบใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา (Cognitive Strategy) กับวิธีการเรียนรู้โดยการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ (Metacognitive Strategy) ของผู้ทำข้อสอบและผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการทำข้อสอบ ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง”

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ คือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้ภาษาแบบการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษา และวิธีการเรียนรู้แบบใช้วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษากับผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการทำข้อสอบซึ่งวัดความสามารถของการใช้ภาษาที่สอง ตัวอย่างของการวิจัยนี้เป็นผู้ทำข้อสอบ จำนวน 1,382 คน จากศูนย์ภาษา จำนวน 17 แห่งในประเทศสเปน ตุรกี และสาธารณรัฐเชค วิธีการสุ่มตัวอย่างได้ใช้วิธีการพิจารณาคุณสมบัติของผู้สมัครสอบของ University of Cambridge Local Examination Syndicate ซึ่งได้สมัครสอบ FCE และจัดว่าเป็นผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษที่มีระดับความสามารถทางภาษาสูง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีสองประเภท คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างได้บอกถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของตนเองทั้งที่เป็นวิธีการเรียนรู้แบบการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษาและวิธีการเรียนรู้แบบใช้วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา เครื่องมือประเภทที่สอง คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง

ผลการวิจัยปรากฏว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาแบบการใช้วิธีการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ไม่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการทำข้อสอบ แต่อาจจะมีผลกระทบทางอ้อมโดยอาศัยวิธีการเรียนรู้แบบการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษา ตัวอย่างเช่น “การประเมินผลสถานการณ์” หรือ “การตรวจสอบการใช้ภาษา” อย่างเดียวมิได้มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการทำข้อสอบ แต่วิธีการเรียนรู้แบบการใช้วิธีควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ซึ่งช่วยให้สามารถนำความรู้เดิมที่มีอยู่ก่อนมาใช้ให้เป็นประโยชน์นั้น มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลสอบ แต่วิธีการเรียนรู้แบบใช้ความรู้ ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา มิได้มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อความสามารถในการอ่านและความสามารถด้านไวยากรณ์แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม กระบวนการใช้ความจำมีผลในด้านลบอย่างมีนัยสำคัญ และกระบวนการนำความรู้เดิมมาช่วยในการเรียนรู้มีผลในด้านบวกอย่างมีนัยสำคัญต่อความสามารถด้านไวยากรณ์ นั่นคือ ยิ่งผู้ทำข้อสอบใช้ความจำในการทำข้อสอบมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งประสบความล้มเหลวในการทำข้อสอบมากขึ้นเท่านั้น

ไอลีน ยับ ไอ ดัน (Aileen Yap Ai Tan 1998 : 146 – 147) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการอ่านของเด็กในสถานสงเคราะห์ของประเทศสิงคโปร์” วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ คือ เพื่อศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เด็กสามารถอ่านหนังสือได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และสิ่งใดเป็นอุปสรรคต่อการอ่าน ตัวอย่างการวิจัยนี้เป็นเด็กในสถานเคราะห์ที่ Gracehaven Salvation Army ในประเทศสิงคโปร์ จำนวน 12 คน ซึ่งเด็กเหล่านี้มีความสามารถแตกต่างกัน และเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กในสถานสงเคราะห์ เป็นจำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ การสัมภาษณ์ / แบบสอบถามชนิดปลายเปิดแบบ ควบคุม (Structured Open – Ended Interview – Questionnaire) และการสัมภาษณ์แบบกึ่งควบคุม (Semi – Structured Interview) นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กโดยการสังเกต (Empirical Research) อันเป็นเจตนาของผู้วิจัยที่จะค้นหาและอธิบายเกี่ยวกับปัจจัยด้านบวกที่มีผลต่อแรงจูงใจในการอ่านของเด็ก พร้อมทั้งค้นพบวิธีการลดปัจจัยด้านลบที่เป็นอุปสรรคต่อการอ่านของเด็ก ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ถ้าหากเด็กมีความสนใจและได้รับแรงจูงใจที่ดีพอ **van** เขาก็จะเกิดความสนใจในการอ่าน โดยเฉพาะถ้ามีเวลามากเพียงพอมีทรัพยากร และการสนับสนุนจากครอบครัว เด็กจะมีแรงจูงใจในการอ่าน

คิม ฮวส์ วิลเฮ็ม และ ชู – เมย์ ฮู (Kim Hughes Wilhelm and Shu – May Hu 1998 : 1 – 17) แห่ง University at Carbondale ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์ความรู้สึก และการพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็กวัยรุ่นชาวจีน – อังกฤษ” การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพและปริมาณผสมผสานกับกรณีศึกษาเกี่ยวกับวัยรุ่นชาวจีน อังกฤษ ซึ่งเข้าร่วมใน

โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านด้วยตนเอง ที่เรียกว่า Individualized Reading Program หรือ IRP ในระหว่างที่ตัวอย่างของการวิจัยกำลังเป็นนักเรียนเกรด 5 ของโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา บิดา มารดาของตัวอย่างซึ่งทำหน้าที่ครูผู้ฝึกสอนการอ่านให้กับตัวอย่างได้ใช้ IRP ในการพัฒนาทักษะการอ่านของตัวอย่างในการวิจัยนี้ ผลจากการเปรียบเทียบเชิงคุณภาพทั้งก่อนและหลังการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการอ่านของตัวอย่างมีการพัฒนาในระดับที่สูงขึ้นจากเดิมที่ตัวอย่างมีระดับความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์เพื่อพิจารณาถึงกลุ่มอายุของเขา หลังจากที่ใช้ IRP ได้สิ้นสุดลง และตัวอย่างพร้อมด้วยบิดา มารดาได้กลับไปยังประเทศไต้หวัน ประมาณ 2 ปี ครึ่งแล้ว มารดาของตัวอย่างได้บันทึกความก้าวหน้าในการใช้ภาษาอังกฤษและการเลือกเรียนวิชาของตัวอย่าง ผลของการวิจัยได้ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านอารมณ์ ความรู้สึก และการใช้ภาษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ว่า หนังสืออ่านที่น่าสนใจมีความสำคัญในการจูงใจให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้บทบาทของผู้ปกครองในฐานะเป็นผู้ฝึกสอนการอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้เรียน ดังนั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีสถานภาพเท่าเทียมกับนักการศึกษา และได้รับการคาดหวังให้ทำงานร่วมกับนักศึกษาในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาให้กับบุตรธิดาด้วย

คร.ปาริลห์ ชาห์ (Parilah Shah 1999 : 1 – 16) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้จากประสบการณ์ การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งชาติของประเทศมาเลเซีย ผู้วิจัยต้องการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองว่า มีความสัมพันธ์กับเจตคติ แรงจูงใจ อิทธิพลด้านสังคมและวัฒนธรรม การเรียนการสอนในระบบ นโยบายของการเรียนภาษา และลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคนหรือไม่ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ทดสอบปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยเหล่านี้รวมทั้งศึกษาถึงการที่ปัจจัยเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วย การวิจัยนี้ได้นำเอากรณีศึกษาซึ่งประกอบด้วย การสัมภาษณ์ การสังเกต การศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ การวิจัย และเทคนิควิธีอื่น ๆ รวมทั้ง Strauss and Corbin's (1990) Coding paradigm มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ ข้อมูลข้างต้นได้ว่า การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพมีผลทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ต่ำในการเรียนภาษาอังกฤษ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ (1) เจตคติและแรงจูงใจ คือ นักศึกษาไม่มีเจตคติทางบวก ไม่มีความพยายามในการเรียน และขาดแรงจูงใจเชิงเครื่องมีด

(2) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม คือ มีปฏิริยาโต้ตอบในทางลบต่อเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน การสอนของครู และอิทธิพลของชุมชนที่มีต่อการเรียนภาษา (3) ลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียน ได้แก่ เป็นผู้ที่ชอบเก็บตัว ไม่กล้าลองผิดลองถูก ไม่มีความชื่นชมในตัวเอง ไม่มีความถนัดทาง ด้านภาษา มีความวิตกกังวลสูง และไม่รู้จักใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ (4) การสอนในระบบ ได้แก่ การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพ สภาพแวดล้อมของห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยในการเรียน เวลาเรียนไม่เหมาะสม กลุ่มเรียนใหญ่มาก และ (5) นโยบายการเรียนภาษา ได้แก่ นโยบายที่ไม่ชัดเจน และไม่มีประสิทธิภาพ

2.3.2 งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านจิตวิทยา คือ เจตคติ แรงจูงใจ กับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2526 : ง - จ) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง สังกัดกรมสามัญศึกษาจากเขตบริการการศึกษาทั้ง 8 เขต เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิง นับถือพุทธศาสนา มีพี่น้องทั้งหมดในครอบครัว จำนวนระหว่าง 3 - 6 คน และเป็นบุตรอยู่ในลำดับที่ 1 - 3 นักเรียนส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่อายุ 11 - 12 ปี ในระดับชั้นประถมปีที่ 5 ไม่เคยสอบซ่อมภาษาอังกฤษ ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ และไม่มีบิดา มารดา หรือญาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากร ทั้งหมดเป็นหญิงและเป็นคนไทย ทางด้านผู้ปกครองส่วนใหญ่บิดามีอาชีพรับจ้าง และมารดามีอาชีพเป็นแม่บ้าน ผู้ปกครองจบการศึกษาระดับชั้นประถมปีที่ 4 และมีรายได้โดยประมาณระหว่าง 2,000 - 4,000 บาทต่อเดือน จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่าสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การส่งเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับความมี

นัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ สภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนองค์ประกอบด้านความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว และเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้น พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ชนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 1 – 2) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชาย หญิง ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนจำนวน 12 โรง ในกรุงเทพมหานคร 4 ห้องที่การศึกษา จำนวน 1,100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจแรงจูงใจ แบบสำรวจภูมิหลังทางสังคม แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบสำรวจนิัยทางการเรียนของ ขจรสุดา เหล็กเพชร การวิจัยนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ซึ่งสรุปผลของการวิเคราะห์ข้อมูลได้ว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 ภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัว โอกาสการรับบริการจากโรงเรียน การรับรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชนและการสนับสนุนการเรียนของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งยืนยันสมมติฐานการวิจัยนี้ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรที่ศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ .77925 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ชลธิชา จินดากุล (2529 : 1 – 2) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนิัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 399 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายตอนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาชาย หญิง และสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสำรวจนิัยในการเรียน แบบวัดทัศนคติ แบบสำรวจความสนใจในภาษาอังกฤษ และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าทางสถิติโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์สมการ

ถดถอยพหุคูณซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ว่า นิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2532 : 1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียนและแรงจูงใจกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2531 จำนวน 385 คน ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ wuii ภูมิหลังนักเรียนด้านจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ ประโยชน์ที่ได้จากการเรียนภาษาอังกฤษ การพูดภาษาอังกฤษของสมาชิกในครอบครัว สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นอายุซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางลบ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และปริมาณแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลการวิจัยยัง wuii ปริมาณแรงจูงใจ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อายุ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ และการได้รับการปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .542 และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนได้ร้อยละ 29.4

รหัน แดงจวง (2537 : 44 – 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาหลังมัธยมศึกษา : กรณีศึกษาโครงการครูทายาท” วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ก็เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาหลังมัธยมศึกษาที่เป็นทั้งนักศึกษาโครงการครูทายาทและนักศึกษาโครงการปกติในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับสภาพการจัดการศึกษาในปัจจุบัน และปัจจัยเชิงจิตวิทยาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา เพื่อนำผลที่ได้จากการค้นพบนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการจัดการศึกษาหลังมัธยมศึกษาสาขาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

กลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัยครั้งนี้เป็นตัวแทนนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในโครงการบูรณาการและนักศึกษาโครงการปกติจากวิทยาลัยครู 14 แห่ง และมหาวิทยาลัย 2 แห่ง จำนวน 340 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกโดยวิธีสุ่มตัวอย่างง่ายเป็นผู้กรอกแบบสอบถาม และนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงสุดในแต่ละโครงการอีก 32 คน เป็นผู้รับการสัมภาษณ์หรือเขียนกรณีศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมี 2 ประเภท ได้แก่ แบบสอบถามชนิดปลายปิดเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าแบบ 5 ช่อง และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างและเขียนกรณีศึกษากับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงสุด จำนวน 32 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การหาค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแตกต่างค่าความแปรปรวน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สเปียร์แมนค่าสหสัมพันธ์และหมุนแกนค่าประกอบแบบ Orthogonal วิธี Varimax โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม และใช้วิธีสรุปผลการสัมภาษณ์ / กรณีศึกษา แล้วเขียนในรูปพรรณนาและนำข้อมูลทั้งสองผสมผสานเพื่ออธิบายข้อค้นพบให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้ได้ค้นพบตัวปัจจัยสำคัญเชิงจิตวิทยาจำแนกเป็น 9 ตัวประกอบใหญ่ คือ คุณลักษณะของผู้สอนประกอบด้วยตัวแปร 10 ตัว ได้แก่ ใช้วิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ บทเรียนง่ายขึ้น ตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคน เอาใจใส่ผู้เรียนทุกคน ชมเชย และให้กำลังใจเมื่อผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี ใช้วิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา สามารถรับรู้อย่างฉับไวต่อความรู้สึของผู้เรียนและมีปฏิริยาตอบสนองอย่างเหมาะสม มีความสามารถในการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ประเมินผู้เรียนตลอดเวลา ขณะสอนเพื่อจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม มีภูมิรู้ดีในวิชาที่สอน และผู้สอนใช้สื่อการเรียนการสอนเหมาะสมกับวิชาที่เรียน การบริหารหลักสูตรและการบริการประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัว ได้แก่ การจัดเนื้อหาวิชาที่มีความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมให้การเรียนวิชาใหม่ให้เกิดความเข้าใจเร็วขึ้น ปริมาณเนื้อหาในแต่ละวิชามีความเหมาะสมกับเวลาเรียนที่กำหนด อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยเหลือให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเรียนได้เป็นอย่างดี ใช้สื่อการเรียนการสอนเหมาะสมกับวิชาที่เรียน วิชาที่เรียนสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน และตารางเรียนแต่ละวิชาที่จัดให้เหมาะสม ภูมิหลังของผู้เรียนประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัว ได้แก่ เลือกเรียนวิชาเอกที่ตรงกับความสามารถและตรงกับความสนใจของตนเอง และทราบ

วิธีการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ การบริการของสถาบันประกอบด้วยตัวแปร 4 ตัว ได้แก่ มีสถานที่นั่งพักผ่อนนอกห้องเรียนอย่างเพียงพอ มีบริการน้ำสะอาดดื่มอย่างเพียงพอ มีห้องสำหรับศึกษาค้นคว้าลำพัง หรือทำงานกลุ่ม และจำนวนเอกสารตำราที่ใช้ประกอบการเรียนในหอสมุดมีเพียงพอ คุณลักษณะของผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัว ได้แก่ มีสุขภาพสมบูรณ์เพียงพอที่จะศึกษาจนสำเร็จหลักสูตร ใช้เอกสารตำราประกอบการเรียนการสอนมากกว่า 1 เล่ม และห้องเรียนมีความสะอาดเพียงพอ วิธีการสอนประกอบด้วยตัวแปร 4 ตัว ได้แก่ ใช้กระบวนการกลุ่มในการเรียนการสอน เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอย่างเหมาะสม และยกตัวอย่างสถานการณ์จริงประกอบการอธิบายได้ชัดเจน ภาระหน้าที่ของผู้เรียนประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัว ได้แก่ ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ เมื่อมีโอกาส มีพื้นความรู้เพียงพอที่จะศึกษาให้สำเร็จหลักสูตรได้ และทบทวนความรู้เดิมก่อนเริ่มสอนเนื้อหาใหม่ เจตคติของผู้เรียนประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัว ได้แก่ คาดหวังเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะได้รับการบรรจุงานทันที มีความพอใจกับการที่ได้มีโอกาสเข้าศึกษาในหลักสูตรนี้ และได้ประเมินความรู้ความสามารถของตนเองเป็นระยะ แรงจูงใจของผู้เรียนประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัว ได้แก่ มีความสนใจเข้าศึกษาเพื่อให้ได้รับปริญญาเป็นหลัก มีความเป็นกันเองกับผู้เรียน และได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวในการศึกษา ผลของการวิเคราะห์การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง และวิเคราะห์จากกรณีศึกษาทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มอีกส่วนหนึ่ง ได้แก่ การมอบหมายงานกลุ่มกิจกรรมเสริมหลักสูตร เลือกเรียนตามความถนัด สุขภาพจิตของนักศึกษา สภาพสิ่งแวดล้อม และองค์ประกอบอื่น ๆ ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นภายในโดยตั้งเป็นข้อสมมติฐาน 4 ข้อ มีผลการตรวจสอบสมมติฐานให้ผล คือ (1) ความแตกต่างทางด้านสังกัดของสถานศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา (2) ความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่เป็นนักศึกษาโครงการปกติ และนักศึกษาครูทายาทไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (3) ความแตกต่างทางเพศไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และ (4) ความแตกต่างทางภาคที่ตั้งสถานศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์

จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยที่เป็นตัวประกอบดังกล่าวข้างต้นเป็นปัจจัยเชิงจิตวิทยาที่มีคุณค่าต่อการนำไปพิจารณาพัฒนาการดำเนินงานการผลิตบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา และสาขาอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ชาคริต สีห์โรหิจจ์ (2542 : 56 – 57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยรังสิต”

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 3 ประการ คือ (1) ศึกษากลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากร (2) เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ และ (3) ศึกษาข้อผิดพลาดที่ปรากฏในการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยสุ่มเลือกนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ มหา - วิทยาลัยรังสิต จำนวน 24 คน เป็นตัวอย่างประชากรในงานวิจัยนี้ ตัวอย่างประชากรทั้งหมดได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน ตามเกณฑ์ของช่วงคะแนนค่าเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 วิชา ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ คือ ตัวอย่างประชากรกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานสูง ได้แก่ นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.00 – 4.00 ตัวอย่างประชากรกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานกลาง ได้แก่ นักศึกษาที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 – 2.90 และตัวอย่างประชากรกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานต่ำ ได้แก่ นักศึกษาที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.00 – 1.90

การเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ใช้เครื่องมือ 3 ชนิด คือ (1) เรียงความภาษาอังกฤษ 2 ชิ้นงาน โดยผู้วิจัยขอให้ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 1 ชิ้นงาน และนอกชั้นเรียน 1 ชิ้นงาน และขอให้อาจารย์ภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรังสิตที่เป็นเจ้าของภาษา 2 คน แยกกันตรวจประเมินผลเรียงความภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันของทั้งสองชั้น 1 (2) แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ (questionnaire) ซึ่งมีคำถามจำนวนทั้งสิ้น 110 ข้อ ที่ดัดแปลงมาจากกรอบที่ O'Malley และ Chamot (1990) ได้เสนอแนะไว้ ผู้วิจัยได้ขอให้ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มลงคะแนนแสดงความนิยมในการใช้กลวิธีแต่ละข้อ ตั้งแต่อย่างน้อยที่สุด คือ 1 จนถึงมากที่สุด คือ 5 และ (3) การสัมภาษณ์แบบควบคุม (structured interview) หลังจากเก็บข้อมูลด้วยเครื่องมือสองชนิดแรกแล้ว ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการเขียนภาษาอังกฤษในแนวทางเดียวกับคำถามในแบบสอบถาม และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ได้ใช้เป็นหลักฐานยืนยันผลจากแบบสอบถาม

ผลการวิจัย พบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มใช้กลวิธีในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 4 ข้อเท่านั้น ส่วนกลวิธีอีก 106 ข้อ ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบอีกว่า กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษที่ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มนิยมใช้มากมี 88 ข้อ ส่วนกลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษที่ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มใช้น้อยมี 22 ข้อ ความไม่ต่างกันในการใช้กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่ม สันนิษฐานได้ว่าเป็นเพราะตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มต่างก็เพิ่งเริ่มเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นทักษะใหม่ที่ผู้เรียนต้องนำความรู้ภาษาอังกฤษทุกระดับตั้งแต่ระดับ คำ ประโยค และข้อความ ตลอดจนแนวความคิดต่าง ๆ มาใช้ในการสื่อสารกับผู้อ่าน ดังนั้น พัฒนาการของการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มจึงยังไม่แตกต่างกันในช่วงเริ่มต้นของการเรียนรู้

ข้อสันนิษฐานที่กล่าวมานั้นได้รับการสนับสนุนจากคะแนนของเรียงความภาษาอังกฤษ และคะแนนสอบกลางภาคของวิชา 0. 241 การเขียน 1 (ENG 241 Writing 1) ของตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่ม กล่าวคือ คะแนนของการวัดระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก นอกจากนี้ ข้อผิดพลาดที่พบในเรียงความภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มก็มีอัตราเฉลี่ยใกล้เคียงกันอีกด้วย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อินทิรา นาเมืองรักษ์ (2542 : 58 – 59) ได้ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษโดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย”

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษากลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ (2) ศึกษาว่านักเรียนแต่ละกลุ่มใช้กลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษประเภทใด และมาน้อยเพียงใด ผู้วิจัยเลือกตัวอย่างประชากรจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จำนวน 60 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน คือ กลุ่มเรียนดี กลุ่มเรียนปานกลาง และกลุ่มเรียนอ่อน แล้วให้ตัวอย่างประชากรตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียน การสนทนาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้คัดแปลงมาจากการวิจัยของ โอโมลลีย์ และชามอต (O' Malley & Chamot, 1990) เสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้อัตราร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่า F (F – test)

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มนำมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนสนทนาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับปานกลางถึงมาก พบว่า กลุ่มเรียนได้มีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด จำนวน 44 กลวิธี คิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมา คือ กลุ่มเรียนปานกลางใช้ จำนวน 39 กลวิธี คิดเป็น ร้อยละ 34.21 ส่วนกลุ่มเรียนอ่อนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด จำนวน 31 กลวิธี คิดเป็นร้อยละ 27.19

เมื่อศึกษากลวิธีสื่อสารที่กลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มใช้ในการสนทนาภาษาอังกฤษ พบว่า มี 15 กลวิธี ได้แก่ (1) กลวิธีการเลียง (2) กลวิธีการถ้อย โยง 3 กลวิธีการเลียง (4) กลวิธีการปรับข้อมูล (5) กลวิธีการสรุปกฎกว้างเกินไป (6) กลวิธีการใช้คำซ้ำ (7) กลวิธีการกล่าวซ้ำ (8) กลวิธีการเลือกใช้คำผิด (9) กลวิธีการแก้ไขด้วยตนเอง (10) กลวิธีการลดความซ้ำซ้อน (11) กลวิธีการใช้รูปแบบตายตัว (12) กลวิธีการขอความร่วมมือ (13) กลวิธีการใช้โครงสร้างคู่ขนาน (14) กลวิธีพิถีพิถันมากเกินไป และ (15) กลวิธีการเลียนแบบ กลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างนักเรียนใช้มากเป็นอันดับแรก คือ กลวิธีการถ้อย โยง (ร้อยละ 24.75) รองลงมา คือ กลวิธีลดความซ้ำซ้อน (ร้อยละ 17.37) กลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการเลียนแบบ (ร้อยละ 0.60 ซึ่งปรากฏว่ากลุ่มเรียนอ่อนเท่านั้นที่ใช้กลวิธีนี้)

เมื่อศึกษากลวิธีสื่อสารที่แต่ละกลุ่มใช้มากเกินกว่าค่าเฉลี่ย พบว่า กลุ่มเรียนดีใช้กลวิธีลดความซ้ำซ้อนมากที่สุด (ร้อยละ 20.96) รองลงมา คือ กลวิธีการถ้อย โยง (ร้อยละ 20.52) และกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการเลียง (ร้อยละ 0.87) สำหรับกลุ่มเรียนปานกลางใช้กลวิธีการถ้อย โยงมากที่สุด (ร้อยละ 25.54) รองลงมา คือ กลวิธีลดความซ้ำซ้อน (ร้อยละ 18.25) และกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการเลียง (ร้อยละ 1.46) ส่วนกลุ่มเรียนอ่อนใช้กลวิธีการถ้อย โยงมากที่สุด (ร้อยละ 31.11) รองลงมามี 2 กลวิธี คือ กลวิธีลดความซ้ำซ้อนและกลวิธีใช้รูปแบบตายตัว (ร้อยละ 10.37) กลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการแก้ไขด้วยตนเอง (ร้อยละ 0.74)

ผลการศึกษาโดยสรุป แสดงว่า การเลือกใช้กลวิธีการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับการเลือกใช้กลวิธีสื่อสารซึ่งจะเห็นได้จากการศึกษาที่กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน เลือกใช้กลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารประเภทต่าง ๆ ในอัตราที่แตกต่างกัน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินงานตามลำดับขั้นดังนี้

1. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตวิทยา และภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน และวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาจากหนังสือวารสาร งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำไปเป็นแนวคิดในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2. สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเอกชนเกี่ยวกับการเรียนรู้อังกฤษ และองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางสังคมเพื่อเป็นแนวคิดในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร การคัดเลือกตัวอย่างของการวิจัยมีวิธีการดังนี้ คือ

1. สํารวจจํานวนมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครที่เปิดสอนคณะวิศวกรรม - ศาสตร์ หลักสูตรภาษาไทย ภาคปกติ 4 ปี เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์และสาขาวิชาอื่น ๆ ทั่วไปด้วย ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้เป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ที่มีลักษณะของความหลากหลายในด้านเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่การวิจัยนี้มุ่งหมายจะศึกษา ดังนั้น นักศึกษาเหล่านี้จะมีลักษณะแตกต่างจากนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนวิชาการทางวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีแต่เพียงด้านเดียว ซึ่งนักศึกษาเหล่านั้นจะมีลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้าน โครงสร้าง เนื้อหา และศัพท์ทางเทคนิค เป็นไปในลักษณะเฉพาะอีกลักษณะหนึ่ง (Huckin and Olsen 1984 : 16) ดังนั้น จึงได้มหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาซึ่งมีลักษณะตามที่ต้องการศึกษาดังนี้ คือ

- มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- มหาวิทยาลัยรังสิต
- มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- มหาวิทยาลัยสยาม
- มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

2. กำหนดขนาดตัวอย่างนักศึกษาแบบโควต้า ใช้เกณฑ์ร้อยละ 25 (ประกอบ วรรณสูตร 2525 : 10) ของจํานวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่มีคุณสมบัติต่าง ๆ ให้กระจายไปตามเพศ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนลักษณะพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาในสถาบันที่การวิจัยเลือกศึกษา ได้ขนาดตัวอย่างดังนี้

มหาวิทยาลัย	จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์	จำนวนนักศึกษา ที่เป็นตัวอย่างประชากร
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	103	25
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	325	82
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	48	12
มหาวิทยาลัยรังสิต	368	92
มหาวิทยาลัยศรีปทุม	180	45
มหาวิทยาลัยสยาม	188	47
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	258	65
มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	168	42
รวม	1,638	410

ได้จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 410 คน

3. แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาจากเกรดที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ให้นักศึกษาที่ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าเกรด C+ ขึ้นไป เป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ และให้นักศึกษาที่ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษ เกรด C หรือต่ำกว่าเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้ คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบตรวจคำตอบ (Check – list)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า แต่ละข้อมีระดับการปฏิบัติให้เลือกตอบ 5 ระดับ (5 – point scale)

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจ แบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยดังนี้

3.1 เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

3.2 เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

คำถามในส่วนนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า แต่ละข้อมีระดับการปฏิบัติให้เลือกตอบ 5 ระดับ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยดังนี้

4.1 เป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา

4.2 เป็นคำถามเกี่ยวกับวิธีการควบคุมการเรียนรู้ และการตรวจสอบการใช้ภาษา

ตอนที่ 5 เป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างข้อคำถามในส่วนนี้โดยการศึกษาแนวคิดจากงานวิจัยของ ชนดี สวัสดิฤกษ์ (2527) Cheryle Champeau de Lopez (1989) และ Dick Allwright and Kathleen Bailey (1991) โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยดังนี้

5.1 เป็นคำถามเกี่ยวกับการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกห้องเรียน ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษทั้งที่มหาวิทยาลัยจัดให้ และกิจกรรมภายนอกมหาวิทยาลัย การศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งการใช้สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว

คำถามในส่วนนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า แต่ละข้อมีระดับการปฏิบัติให้เลือกตอบ 5 ระดับเช่นกัน

2. นำแบบสอบถามไปหาค่าด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจแบบสอบถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตร 4 ปี ภาควิชา คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัย เซนต์จอร์จส์ จำนวน 50 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขและหาความเที่ยงของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) พบว่า แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยง 0.8039

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากนายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในการทำหนังสือถึงอธิการบดีของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไปใช้กับนักศึกษาชั้น

ปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดขนาดตัวอย่างแบบโควต้า ใช้เกณฑ์ร้อยละ 25 ตามวัน เวลาที่กำหนด และเก็บรวบรวมคืนด้วยตนเอง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร โดยอาศัยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการทดสอบค่าที (t - test)
4. สรุปและอภิปรายผลในรูปตารางและคำบรรยาย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ปรากฏผลดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปรากฏในตารางที่ 1-8

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความถี่ และค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์

ข้อความ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
เพศ																		
ชาย	54	83.08	10	83.33	44	93.62	44	97.78	22	88.00	73	89.02	69	75.00	35	83.33	351	85.61
หญิง	11	16.92	2	16.67	3	6.38	1	2.22	3	12.00	9	10.98	23	25.00	7	16.67	59	14.39
เกรดวิชาภาษาอังกฤษ																		
A	4	6.15			4	8.89	2	4.44			7	8.54	4	4.35	4	9.52	25	6.13
B+	7	10.77	2	16.67	4	8.89	1	2.22	1	4.00	17	20.73	12	13.04	2	4.76	46	11.27
B	11	16.92	4	33.33	6	13.33	2	4.44	4	16.00	28	34.15	12	13.04	3	7.14	70	17.16
C+	18	27.69	3	25.00	10	22.22	4	8.89			16	19.51	20	21.74	8	19.05	79	19.36
C	18	27.09	2	16.67	17	37.78	10	22.22	8	32.00	12	14.63	15	16.30	8	19.05	90	22.00
D+	5	7.69	1	8.33	4	8.89	14	31.11			2	2.44	18	20.65	6	14.29	51	12.50
D	1	1.54					12	26.67	10	40.00			9	9.78	6	14.29	38	9.31
F	1	1.54							2	8.00			1	1.09	5	11.90	9	2.21

กฎ : สัญลักษณ์

UTCC มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

KBU มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

SPU มหาวิทยาลัยศรีปทุม

BU มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

SIAM มหาวิทยาลัยสยาม

ASIA มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

DPU มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

RSU มหาวิทยาลัยรังสิต

ตารางที่ 1 ความถี่และค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ (ต่อ)

รายการ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%
การศึกษาของบิดา																		
ต่ำกว่า ป.4	3	4.62	1	8.33	1	2.13	1	2.22	2	8.00	4	4.86	4	4.35	2	4.76	18	4.39
ป.4	19	29.23	6	50.00	17	36.17	21	46.67	9	36.00	33	40.24	17	10.40	11	26.19	133	32.44
ป.7	7	10.77			3	6.36	3	6.67	2	8.00	7	8.54	3	3.26	7	16.67	32	7.80
ม.ศ.3 หรือเทียบเท่า	8	12.31	1	8.33	4	8.51	5	11.11	1	4.00	10	12.20	11	11.96	4	9.52	44	10.73
ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า	7	10.77	2	16.67	5	10.64	3	6.67	4	16.00	16	19.51	11	11.96	2	4.76	50	12.20
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	8	21.31			9	19.15	6	13.33	4	16.00	4	4.88	17	18.48	5	11.90	53	12.93
ปริญญาตรี	10	15.38	2	16.67	8	17.02	6	13.33	2	8.00	6	7.32	25	27.17	7	16.67	66	16.10
สูงกว่าปริญญาตรี	3	4.62							1	4.00	2	2.44	4	4.35	4	9.52	14	3.41
การศึกษาของบิดา																		
ต่ำกว่า ป.4	4	6.15	1	8.33	4	8.70			2	8.00	8	9.76	6	6.52	2	4.76	27	6.60
ป.4	27	41.54	6	50.00	21	45.65	31	68.89	12	48.00	42	51.22	31	33.70	13	30.95	183	44.74
ป.7	6	9.23			5	10.87	2	4.44	5	20.00	8	9.76	6	6.52	6	14.29	38	9.29
ม.ศ.3 หรือเทียบเท่า	7	10.77	1	8.33	1	2.17	3	6.67	1		7	8.54	8	8.70	4	9.52	31	7.56
ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า	10	15.38	3	25.00	7	15.22	7	22.22	1	4.00	8	9.76	10	10.87	3	7.14	43	10.51
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	6	9.23			4	8.40	2	4.44	2	8.00	2	2.44	8	8.70	2	4.76	26	6.36
ปริญญาตรี	5	7.69	1	8.33	4	8.70	6	13.33	3	12.00	7	8.54	21	22.83	9	21.43	56	13.69
สูงกว่าปริญญาตรี													2	2.17	3	7.14	5	1.22

ตารางที่ 1 ความถี่และค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาควิชาวิศวกรรมศาสตร์ (ต่อ)

รายการ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	น	%
ที่พักของบิดา																		
เกษตรกร	3	4.62	3	25.00	10	21.28	11	25.58			25	30.49	10	10.87	4	9.76	66	16.22
รับจ้าง	15	23.06	3	25.00	15	31.91	4	9.30	7	28.00	20	24.39	17	18.48	8	19.51	89	21.67
ผู้ประกอบการค้าและบริการเอกชน	30	46.15	3	25.00	8	17.02	8	18.60	14	56.00	13	15.85	27	29.35	13	31.71	116	28.50
ข้าราชการ	11	16.92	2	16.67	3	6.38	15	34.88	2	8.00	13	15.85	25	27.17	5	12.20	76	18.67
ครู					3	6.38	2	4.65			2	2.44	3	3.26	3	7.32	13	3.19
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1	1.54			6	12.77	2	4.65	2		5	6.10	7	7.61	4	9.76	27	6.63
พ่อบ้าน	1	1.54	1	8.33	2	4.26	1	2.33			2	2.44	1	1.09	2	4.88	10	2.46
อื่น ๆ	4	8.15									2	2.44	2	2.17	2	4.88	10	2.46
ที่พักของมารดา																		
เกษตรกร	4	6.15	3	25.00	8	17.02	10	22.73			13	15.85	10	10.87	4	9.76	63	15.44
รับจ้าง	6	9.23	1	8.33	5	10.64	6	13.64			18	21.95	10	10.87	9	21.95	50	12.25
ผู้ประกอบการค้าและบริการเอกชน	29	44.62	1	8.33	5	10.64	14	31.82	12	48.00	3	3.66	28	30.43	9	21.95	116	28.43
ข้าราชการ	7	10.77			6	12.77					2	2.44	9	9.78	5	12.2	30	7.35
ครู	1	1.54			2	4.26	5	11.36	2	8.00	2	2.44	7	7.61	2	4.88	21	5.15
พนักงานรัฐวิสาหกิจ					3	6.36			1	4.00	19	23.17	1	1.09	3	7.32	10	2.45
พ่อบ้าน	18	27.69	7	58.33	16	38.30	5	20.45	10	40.00	1	1.22	26	28.26	9	21.95	116	28.43
อื่น ๆ													1	1.09			2	0.49

ตารางที่ 1 ความถี่และค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ (ต่อ)

รายการ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%
ครูสอนภาษาอังกฤษเป็นชาว ...																		
ไทย	13	20	12	100	40	85.11	45	100	10	40.00	71	86.59	61	66.30	16	38.1	206	65.37
ต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ	43	66.15			5	10.64			12	48.00	5	6.1	22	23.91	19	45.24	106	25.85
เจ้าของภาษา	9	13.85			2	4.26			3	12.00	6	7.32	9	9.78	7	16.67	36	8.78
ท่านเคยเดินทางไปประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือไม่																		
เคย	10	15.38	4	33.33	6	12.77	2	4.44	4	16.00	8	9.76	18	19.57	10	23.81	62	15.12
ไม่เคย	55	84.62	8	66.67	41	87.23	43	95.56	21	84.00	74	90.24	74	80.43	32	76.19	348	84.88

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ข้อความ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด	2.77	0.93	3.17	0.72	3.00	0.78	3.00	0.88	2.72	0.94	3.24	0.78	3.04	0.90	2.88	1.15	3.00	0.90
2. ท่านตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษให้ดีที่สุด	3.14	0.85	3.75	0.75	3.49	0.72	3.47	0.76	3.32	0.75	3.67	0.70	3.46	0.80	3.29	0.99	3.44	0.81
3. การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของ ของท่านน่าสนใจ	3.09	0.76	3.42	0.90	3.28	0.65	3.27	0.82	3.00	0.59	3.76	0.75	3.17	0.78	2.93	0.68	3.27	0.76
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนเข้าใจง่าย	2.71	0.79	2.67	0.85	2.85	0.91	2.67	0.64	2.60	0.71	2.91	0.65	2.99	0.90	2.31	0.98	2.78	0.82
5. ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ทั้งในด้าน การศึกษาและอาชีพการงาน	4.62	0.55	4.58	0.51	4.43	0.74	4.40	0.51	4.64	0.49	4.55	0.72	4.48	0.84	4.17	0.66	4.47	0.70
6. ท่านทำการบินภาษาอังกฤษส่งทันตาม เวลาที่กำหนด	3.34	0.78	3.48	0.67	3.34	1.03	3.76	0.93	3.28	1.21	3.43	0.89	3.38	1.01	3.36	1.03	3.41	0.86
7. อนาคตที่พูดภาษาอังกฤษมีบัตรไมตรี นำเที่ยว	3.23	0.72	3.33	0.49	3.54	0.64	3.42	0.75	3.56	0.77	3.43	0.75	3.06	0.79	3.33	0.65	3.30	0.74
8. ท่านขอการฝึกสื่อสารหรือร่วม กิจกรรมต่างๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ	2.69	0.92	2.92	1.00	2.68	0.96	2.84	1.05	2.76	1.09	3.06	1.00	2.76	0.84	2.64	1.01	2.78	0.96
รวม	3.28	0.89	3.41	0.46	3.43	1.24	3.33	0.48	3.26	0.51	3.51	0.47	3.29	0.47	3.11	0.55	3.33	0.69

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง (มีค่าเฉลี่ย 3.33)

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิต พบว่า นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการรับรู้ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษาและอาชีพ การงานอยู่ในระดับมาก ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษให้ดีที่สุด ทำการบ้านภาษาอังกฤษส่งทันตามเวลาที่กำหนด มีความคิดเห็นว่าชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมีมิตรไมตรีน่ารักพบ การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน่าสนใจ ชอบวิชาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนเข้าใจง่าย และนักศึกษาชอบการติดต่อสื่อสารหรือร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏในตารางที่ 3-4

3.1 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ ปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

รายการ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. ภาษาอังกฤษมีเสียงไพเราะน่าฟัง	3.57	0.94	3.33	0.89	3.34	1.07	3.13	0.99	3.60	0.82	3.35	0.95	3.22	0.82	3.36	1.12	3.11	0.85
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สร้างความภาคภูมิใจให้แก่ท่าน	3.03	1.25	2.92	1.51	2.53	1.25	2.47	1.22	3.36	1.08	2.62	1.15	3.22	1.25	2.81	1.47	3.71	0.91
3. ถ้าท่านไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้ ท่านพยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น เรียนพิเศษ อ่านหนังสือภาษาอังกฤษ หรืออ่าน หนังสือพิมพ์ นิตยสารภาษาอังกฤษ เป็นต้น	3.71	1.00	3.75	0.62	3.79	0.93	3.73	1.18	3.76	1.16	3.62	1.10	3.83	1.08	4.00	0.98	2.76	0.89
4. เมื่อเกิดปัญหาไม่เข้าใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น เรียนภาษาอังกฤษ ท่านจะขอให้ครูอธิบายทันที	2.65	0.83	3.25	0.75	2.57	0.95	2.49	1.06	2.72	0.79	2.05	0.83	2.45	0.94	2.69	0.92	2.64	0.91
5. ท่านมักจะอาสาสมัครตอบคำถามหรือร่วมกิจกรรม ทันทีเมื่อครูขอร้อง	2.55	0.88	3.08	0.79	2.34	0.98	2.39	0.95	2.52	0.77	2.72	1.00	2.20	0.83	2.48	1.06	2.47	0.94
6. หลังจากที่ได้รับการบ้านภาษาอังกฤษกลับคืนมาแล้ว ท่านจะตรวจสอบข้อผิดพลาดเพื่อจะได้ไม่ทำผิดซ้ำอีก	3.11	1.02	3.50	0.80	2.94	1.15	2.02	0.09	2.88	0.92	3.29	0.84	2.95	1.00	2.71	0.94	3.01	0.98
7. ท่านชอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษด้วยความพยายามที่จะ เรียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง	3.29	0.81	3.83	0.83	3.38	1.01	3.56	0.89	3.68	0.69	3.74	0.78	3.46	0.91	3.36	1.00	3.50	0.89
รวม	3.01	0.55	3.46	0.49	2.98	0.70	2.96	0.61	3.06	0.47	3.21	0.53	2.90	0.52	2.98	0.59	3.03	0.57

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษามีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (มีค่าเฉลี่ย 3.03)

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิต นักศึกษามีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการรับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ตนเองอยู่ในระดับมาก นักศึกษาพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจังเพื่อให้สอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษ มีความคิดเห็นว่าภาษาอังกฤษมีเสียงไพเราะน่าฟัง หลังจากที่ได้รับการบ้านภาษาอังกฤษกลับคืนมาแล้ว นักศึกษาจะตรวจสอบข้อผิดพลาดเพื่อที่จะได้ไม่ทำผิดซ้ำอีก ถ้านักศึกษาไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้ นักศึกษาจะพยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น เรียนพิเศษ อ่านหนังสือ หนังสือพิมพ์หรือนิตยสารภาษาอังกฤษ เป็นต้น เมื่อเกิดปัญหาไม่เข้าใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะขอให้ครูอธิบายทันที และนักศึกษามักจะอาสาสมัครตอบคำถามหรือร่วมกิจกรรมทันทีที่ครูขอร้องอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาเอาวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลาง (มีค่าเฉลี่ย 2.86)

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิต พบว่า การนึกถึงสิ่งที่จะพูด หรือ เขียนเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ นักศึกษานำมาปฏิบัติมาก สำหรับการใช้ กริยา ทำทางเมื่อไม่สามารถนึกหาคำศัพท์ได้ในระหว่างการสนทนาภาษาอังกฤษ การเดาความหมายของ คำศัพท์จากข้อความที่อยู่รอบ ๆ คำที่ไม่รู้ความหมาย การเชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนรู้กับสิ่งที่ได้เรียน ไปแล้ว การให้ความสนใจกับเครื่องหมายต่าง ๆ หัวข้อ รูปภาพ และ กราฟ ตลอดจนโครงสร้าง ของประโยคที่อยู่ในเนื้อเรื่องเป็นแนวทางให้เข้าใจความหมาย การท่องจำสิ่งที่ได้เรียนมา การ เปรียบเทียบกฎไวยากรณ์ภาษาไทยกับกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่าคล้ายคลึงหรือแตกต่างกัน อย่างไร การนำโครงสร้างหรือไวยากรณ์ที่เพิ่งได้เรียนไปใช้พูดหรือเขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ การ พยายามทำความเข้าใจเรื่องที่กำลังอ่านโดยไม่เปิดพจนานุกรม และการทดลองสร้างคำศัพท์เองเมื่อ ไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้อง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ นำมาปฏิบัติในระดับปานกลาง

4.2 การควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา ปรากฏในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่ามัธยฐานผลคะแนนและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา

รายการ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. ท่านสังเกตและศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษและใช้ข้อผิดพลาดเหล่านี้มาช่วยปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน	3.17	0.70	3.50	1.00	3.04	0.91	3.24	0.98	3.20	0.65	3.23	0.77	3.10	0.80	3.05	0.88	3.16	0.82
2. ท่านกล้าที่จะพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษถึงแม้จะกลัวว่าอาจจะพูดหรือเขียนผิดก็ตาม	3.02	0.76	3.67	0.72	2.96	1.06	3.31	0.92	2.88	0.93	3.07	0.87	3.02	0.97	2.93	1.02	3.06	0.98
3. ท่านมองหาวิธีการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	3.74	0.82	4.42	0.51	3.40	1.17	2.82	1.11	3.84	0.80	2.57	0.92	3.51	0.82	3.64	0.93	3.64	0.94
4. ท่านจัดการสอนให้กับตัวเองเพื่อที่จะได้มีเวลาทบทวนทบทวนภาษาอังกฤษ	2.71	0.84	3.25	0.87	2.83	1.05	2.67	0.85	2.72	0.96	2.77	0.85	2.54	0.86	2.79	1.00	2.72	0.90
5. ท่านมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.22	0.66	3.67	0.89	3.15	0.96	3.18	0.96	3.48	0.92	3.23	0.93	3.10	0.88	3.36	1.08	3.22	0.93
6. ท่านพยายามเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	2.62	1.01	3.00	0.74	2.87	1.06	2.53	0.94	2.68	0.80	2.78	0.96	2.83	0.96	2.62	1.03	2.73	0.97
7. ท่านมักจะคิดเสมอว่าการเรียนภาษาอังกฤษของท่านมีความก้าวหน้าไปอย่างไรบ้าง	3.25	0.97	3.75	0.87	3.30	1.08	3.31	1.08	3.48	0.92	3.34	0.83	3.17	0.91	3.43	0.97	3.31	0.95
8. ก่อนที่จะเริ่มทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษ ท่านจะต้องแน่ใจว่าท่านมีพจนานุกรมหรือหนังสืออ้างอิงพร้อมแล้วต่าง ๆ	3.18	1.03	3.42	0.90	3.04	1.22	3.36	0.98	3.20	0.91	3.22	0.89	3.16	1.10	3.02	1.14	3.18	1.04
รวม	3.11	0.60	3.58	0.33	3.07	0.80	3.10	0.64	3.19	0.51	3.15	0.55	3.05	0.55	3.10	0.65	3.13	0.60

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษานำวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลาง (มีค่าเฉลี่ย 3.13)

เมื่อพิจารณารายชื่อเรียงตามลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิต พบว่า การมองหาวิธีการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น นักศึกษานำมาปฏิบัติมาก สำหรับการตรวจสอบว่าการเรียนภาษาอังกฤษของคนก้าวหน้าไปอย่างไรบ้าง การมีเป้าหมายชัดเจนในการเรียนภาษาอังกฤษ การสังเกตและศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา และใช้ข้อผิดพลาดมาช่วยปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง การเตรียมวัสดุอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมก่อนการเรียนหรือทำแบบฝึกหัด การลองผิดลองถูกในการพูดหรือเขียนเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และการจัดการการสอนให้กับตัวเองเพื่อที่จะได้มีเวลาทบทวนภาษาอังกฤษ นักศึกษานำมาปฏิบัติในระดับปานกลาง

5.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ปรากฏในตารางที่ 7

รายการ	มหาวิทยาลัยเอกชน																	
	UTCC		DPU		SIAM		SPU		BU		KBU		RSU		ASIA		รวม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. ห่านฟ้าพูดหรือฟังภาษาอังกฤษจากเครื่องบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์ส่วนตัว	2.00	0.79	2.58	1.16	2.30	1.23	2.13	1.06	2.20	0.87	2.09	0.96	2.16	0.92	2.38	1.10	2.17	0.99
2. ห่านฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากตำราอื่นๆ นอกเหนือไปจากตำราที่ใช้ในชั้นเรียน	2.62	0.84	3.42	0.67	2.62	1.26	2.67	0.95	2.80	1.04	2.62	0.86	2.68	0.91	2.64	1.08	2.68	0.97
3. ห่านอ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารภาษาอังกฤษ	2.35	0.93	3.00	1.13	2.21	0.95	2.02	0.94	2.44	0.92	2.12	0.84	2.47	1.14	2.40	1.17	2.31	1.00
4. ห่านเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนในชั้นเรียน	2.29	0.96	2.92	1.24	2.28	1.02	1.80	0.81	2.48	0.87	2.07	1.07	2.40	1.21	2.43	1.21	2.26	1.08
5. ห่านเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย เช่น English Club และกิจกรรมอื่นๆ ภายนอกชั้นเรียน	1.68	0.73	1.83	1.34	1.77	0.84	1.49	0.76	1.48	0.82	1.82	1.00	1.66	0.84	2.17	1.15	1.73	0.91
6. ห่านค้นคว้าหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากห้องสมุด หรือแหล่งอื่นๆ	2.25	0.97	2.92	1.00	2.36	1.24	0.89	0.89	2.48	1.12	2.34	0.97	2.25	1.10	2.60	1.15	2.34	1.06
รวม	2.20	0.63	2.70	0.62	2.26	0.91	2.05	0.65	2.31	0.65	2.18	0.72	2.27	0.72	2.44	0.89	2.25	0.75

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาได้รับการสนับสนุนจากบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวในระดับปานกลางในการเรียนภาษาอังกฤษ (มีค่าเฉลี่ย 2.68)

เมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับค่ามัธยเทศพบว่ บิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวของนักศึกษสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา (เช่น ให้เลือกเรียนภาษาอังกฤษ ให้เรียนพิเศษ ให้เงินซื้ออุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น) ในระดับมาก สำหรับการกดดันให้ใช้เวลาว่างฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ การชมเชยเมื่อนักศึกษาได้คะแนนภาษาอังกฤษดี การสนับสนุนให้นักศึกษาไปศึกษาต่อต่างประเทศ การให้รางวัลแก่นักศึกษาเมื่อสอบได้คะแนนภาษาอังกฤษดี บิดา มารดา และญาติพี่น้องสอนการบ้านให้ นักศึกษาได้รับการสนับสนุนอยู่ในระดับปานกลาง

2. ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาสังคมที่มีปรากฏในตารางที่ 9) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้รับกับค่า มัชฌิมเลขคณิตของเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความ	เกรดเฉลี่ย	เจตคติ	แรงจูงใจ	วิธีการเรียนรู้	ภูมิหลังทางสังคม
เกรดเฉลี่ย	1.00	.3652 P = .000	.3215 P = .000	.2624 P = .000	.1116 P = .000
เจตคติ		1.00	.5036 P = .000	.5204 P = .000	.3403 P = .000
แรงจูงใจ			1.00	.6800 P = .000	.5212 P = .000
วิธีการเรียนรู้ภาษา อังกฤษ				1.00	.5371 P = .000
ภูมิหลังทางสังคม					1.00

ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเกรดวิชาภาษาอังกฤษ ที่นักศึกษาได้รับกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยอาศัยค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ปรากฏว่า ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับภูมิหลังทางสังคม มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปเป็นทิศทางเดียวกัน คือ ในทิศทางบวก หมายความว่า นักศึกษาที่มีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นด้วย และยิ่งพบอีกว่า เจตคติมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าแรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคม

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมระหว่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ และนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความ	กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ			กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ			ค่าสถิติ			
	N	$\bar{X}$	SD	N	$\bar{X}$	SD	F - test	F - Prob	t - test	t - Value
เจตคติ	88	3.12	.45	88	3.66	.73	1.03	.310	-5.84	0.000
แรงจูงใจ	88	3.13	3.46	88	3.46	.45	2.79	.096	-5.17	0.000
วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	88	3.02	.46	88	3.34	.53	0.83	.363	-4.34	0.000
ภูมิหลังทางสังคม	88	2.37	.57	88	2.59	.76	8.16	.005	-2.11	0.036

การวิเคราะห์ข้อมูลนี้จะทำการแบ่งกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ (กลุ่มนักศึกษาที่ได้เกรด A และเกรด B+) ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ (กลุ่มนักศึกษาที่ได้เกรด D+ เกรด D และเกรด F) หลังจากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 88 คน และจากกลุ่มตัวอย่างได้ผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 88 คน โดยวิธีการสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) มาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับภูมิหลังทางสังคม โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ค่าเฉลี่ยของเจตคติของกลุ่มนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.66 และค่าเฉลี่ยของเจตคติของกลุ่มนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.12 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของแบบคิขิของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยการทดสอบค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษมีเจตคติที่ต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.46 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 และค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.13 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษมีแรงจูงใจสูงกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ยของวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.34 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 และค่าเฉลี่ยของวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.02 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดีกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าเฉลี่ยของภูมิหลังทางสังคมของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 2.59 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76 และค่าเฉลี่ยของภูมิหลังทางสังคมของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 2.37 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.57 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษมีภูมิหลังทางสังคมแตกต่างจากกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4. การเปรียบเทียบปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษา อังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน)

4.1 เจตคติ ปรากฏในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตาม เพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อความ	เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ							
	จำนวน		S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	Df	Signif
นักศึกษาชาย	351	3.311	0.660					
				0.030	0.863	-1.66	407	0.098
นักศึกษาหญิง	59	3.472	0.853					

ตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนักศึกษาชาย จำนวน 351 คน มีค่ามัธยฐานเลขคณิตของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.311 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.660 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 59 คน มีค่ามัธยฐานเลขคณิตของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.472 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.853 จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิง โดยใช้ค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

4.2 แรงจูงใจ ปรากฏในตารางที่ 12-13

4.2.1 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ ปรากฏในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อความ	แรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษ							
	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	Df	Signif
นักศึกษาชาย	351	3.012	0.583					
				1.995	0.159	-1.68	407	0.094
นักศึกษาหญิง	59	3.147	0.503					

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชายมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.012 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.3398 นักศึกษาหญิงมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.147 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.2530 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิง โดยใช้ค่าสถิติที่ ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

4.2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อความ	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษ							
	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	df	Signif
นักศึกษาชาย	351	3.562	0.575					
				0.055	0.815	-3.46*	408	0.001
นักศึกษาหญิง	59	3.840	0.546					

ตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีค่ามัธยฐานเลขคณิตของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.562 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.575 นักศึกษาหญิงมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.840 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.546 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าสถิติที่ ทุกระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่านักศึกษาหญิง

4.3 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

4.3.1 วิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบค่ามัธยเลขคณิตของการรับรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อความ	การใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาอังกฤษ							
	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	df	Signif
นักศึกษาชาย	351	3.191	0.556					
				0.002	0.962	0.22	408	0.828
นักศึกษาหญิง	59	3.174	0.533					

ตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชายมีค่ามัธยเลขคณิตของวิธีการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.191 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.3091 นักศึกษาหญิงมีค่ามัธยเลขคณิตของวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.174 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.2841 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาอังกฤษระหว่างนักศึกษาชายและหญิงโดยใช้ค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำเอาวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

4.3.2 วิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของการรับรู้เกี่ยวกับวิธีการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษาเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อความ	วิธีการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา							
	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	df	Signif
นักศึกษาชาย	351	3.114	0.622					
				3.695	0.055	-1.13	4.8	0.261
นักศึกษาหญิง	59	3.209	0.487					

ตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชายมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาเท่ากับ 3.114 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.3868 นักศึกษาหญิงมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาเท่ากับ 3.147 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.2371 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาระหว่างนักศึกษาชายและหญิง โดยใช้ค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาไม่แตกต่างกัน

4.4 ภูมิหลังทางสังคม

4.4.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของการรับรู้เกี่ยวกับการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน (ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษทั้งของมหาวิทยาลัยและกิจกรรมอื่น ๆ ภายนอกชั้นเรียนที่สนับสนุนการใช้ภาษาอังกฤษและการใช้สื่อการเรียน รวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) เมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อความ	วิธีการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา							
	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	df	Signif
นักศึกษาชาย	351	3.114	0.622					
				3.695	0.055	1.13	4.8	0.261
นักศึกษาหญิง	59	3.209	0.487					

ตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชายมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน (ได้แก่ กิจกรรมต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ และกิจกรรมอื่น ๆ ภายนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งการใช้สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ) เท่ากับ 2.398 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.5169 นักศึกษาหญิงมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนเท่ากับ 2.607 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.9312 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนระหว่างนักศึกษาชายและหญิง โดยใช้ค่าสถิติที่ ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนน้อยกว่านักศึกษาหญิง

4.4.2 การสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว ปรากฏในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของการรับรู้เกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และครอบครัวเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

ข้อมูล	วิธีการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา							
	จำนวน		S.D.	F-Values	P-Values	t-Values	df	Signif
นักศึกษาชาย	351	2.495	0.795					
				0.101	0.751	-2.76	408	0.006
นักศึกษาหญิง	90	2.802	0.757					

ตารางที่ 17 นักศึกษาชายมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวเท่ากับ 2.495 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.6320 นักศึกษาหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวเท่ากับ 2.802 ความแปรปรวนเท่ากับ 0.5730 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวของนักศึกษาชายและหญิง โดยใช้ค่าสถิติที่ ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า นักศึกษาชายได้รับการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษจากบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวน้อยกว่านักศึกษาหญิง

บทที่ 5

สรุปอภิปรายและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีผลการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเกรด C ในด้านการศึกษาของบิดา นักศึกษาระบุว่า บิดาและมารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ในส่วนอาชีพของบิดา ระบุว่า เป็นผู้ประกอบการค้าและบริการเอกชน ในส่วนอาชีพของมารดา ระบุว่า เป็นผู้ประกอบการค้าและบริการเอกชน และเป็นแม่บ้านด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่เรียนภาษาอังกฤษกับครูสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นชาวไทย และไม่เคยเดินทางไปประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

2. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ)

2.1 เจตคติ

นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 แรงจูงใจ

2.2.1 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

นักศึกษามีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

2.2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

นักศึกษามีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

2.3 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.3.1 วิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา

นักศึกษานำเอาวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

2.3.2 วิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา

นักศึกษานำเอาวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลาง

2.4 ภูมิหลังทางสังคม

2.4.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน

นักศึกษาฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน (เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษทั้งที่มหาวิทยาลัยจัดให้หรือการศึกษาหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งการใช้สื่อ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ) อยู่ในระดับปานกลาง

2.4.2 การสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว

นักศึกษาได้รับการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษจากบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง

3. ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรตวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาได้รับกับปัจจัยด้านเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปในทางบวกซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ กับ นักศึกษาชั้นปีที่ I คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่มีเจตคติ แรงจูงใจ

วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ และยังพบอีกว่าเจตคติมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอีกด้วย

4. การเปรียบเทียบปัจจัยด้านเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียดพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและปัจจัยด้านภูมิหลังทางสังคมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษมีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมดีกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

5. การเปรียบเทียบปัจจัยด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

5.1 เจตคติ

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2 แรงจูงใจ

5.2.1 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาหญิงมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.3 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

5.3.1 วิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา

จากการเปรียบเทียบวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำเอาวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษามาปฏิบัติ

5.3.2 วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา

จากการเปรียบเทียบวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำเอาวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติ

5.4 ภูมิหลังทางสังคม

5.4.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน

จากการเปรียบเทียบการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน (ซึ่งได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนับสนุนการใช้ภาษาอังกฤษและการใช้สื่อการเรียน รวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) ของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาหญิงฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนมากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.4.2 การสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว

จากการเปรียบเทียบการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาหญิงได้รับการ

สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษจากบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวมากกว่านักศึกษาชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1 เจตคติ

จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานครมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชลธิชา จินดากุล (2530) แลมเบิร์ต (Lambert 1972) แกรเชน (Krashen 1986) และเคลมอนด์ (Clément 1994) ที่ว่าเจตคติของผู้เรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ แต่การที่เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีได้อยู่ในระดับที่สูงมากนัก อาจจะมาจากสาเหตุที่ว่าผู้เรียนประสบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษก็ได้ ปัญหาหนึ่งที่สำคัญ ก็คือ การที่ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอ วัชรินทร์ เมฆา (2543 : 53) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย และพบว่า นักศึกษาไทยส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียนระดับปริญญาตรีไม่ดีนัก ทำให้ผู้เรียนกลัวการตอบคำถามในชั้นเรียน เนื่องจากเกรงว่าทำไปจะผิด ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นการสร้างเจตคติทางลบแก่ผู้เรียนเป็นอย่างมาก ถ้าหากครูผู้สอนจะได้จัดให้มีการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนทำการสอนก็จะช่วยปรับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนและเป็นการช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนมั่นใจในการเรียนมากขึ้น นอกจากนั้นเมื่อพิจารณารายละเอียดของปัจจัยด้านเจตคติ พบว่า การรับรู้ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษาและอาชีพการงานมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ดังนั้น หลักสูตรภาษาอังกฤษจะต้องเน้นกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะและเพิ่มพูนความรู้เพื่อออกไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในระดับสูงหลังจากจบการศึกษา ในปัจจุบันนักการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษได้ให้ความสำคัญกับการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes) ซึ่งหมายถึง หลักสูตรภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นสำหรับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะด้าน เช่น วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น ผลการวิจัยของ ฮัคกิน และ โอลเซน (T.N. Huckin and L.A. Olsen 1984 : 2) พบว่า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการผลักดันทางเศรษฐกิจ ทำให้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจะต้องมีความเคลื่อนไหวในการเตรียมนักศึกษาให้มี

ความพร้อมสำหรับโลกแห่งการงานอาชีพ (The World of Work) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจของ สุวณีย์ ศรีโสภา (2526 : 31) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อการประกอบอาชีพว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมีประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้โดยตรงกับอาชีพ และที่สำคัญที่สุดสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดีที่สุด

1.2 แรงจูงใจ

1.2.1 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

จากการวิจัย wuii นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บราวน์ กับ เทรมเบลย์ และการ์เดนเนอร์ (Brown 1994 ; Tremblay and Gardner 1995) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า ผู้เรียนภาษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่ต่อเมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจที่ดีที่จะพยายามบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา และเมื่อพิจารณารายละเอียดของปัจจัยด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการ พบว่า การรับรู้ของนักศึกษาที่ว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ตนเองมากที่สุด แสดงว่านักศึกษามีความต้องการที่จะมีความสามารถในการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามประเทศไทยซึ่งสภาพสังคมส่วนใหญ่มิได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ในทวีปเอเชีย แต่บทบาทของภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนั้น ห้องเรียนจึงเป็นสถานที่สำคัญในการที่ผู้เรียนจะสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนสามารถสร้างแรงจูงใจที่จะฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยใช้ความสนใจและสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการเรียนการสอน (Mary Finocchiaro 1988 : 3) วิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การที่ครูตระหนักว่าคนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ในอัตราการเรียนรู้ และวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะที่เขาจะได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ ครูควรทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขามีความสำคัญในกลุ่มเพื่อนและเขาเองสามารถประสบความสำเร็จได้ โดยอาศัยความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นในการเรียนการสอนที่ครูมอบหมายให้ทำ ยิ่งไปกว่านั้นครูผู้สอนสามารถสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนให้คงอยู่ได้ด้วยการพยายามใช้วัสดุอุปกรณ์หรือสื่อที่ช่วยในการฟังและการอ่านเพิ่มเติมไปจากหนังสือแบบเรียนที่มีอยู่แล้ว และที่สำคัญจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนมีความเครียด หรือวิตกกังวลน้อยที่สุดโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน

1.2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมากต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณารายละเอียด โดยเรียงตามลำดับค่ามัธยเทศคณิต พบว่า การรับรู้ของนักศึกษาที่ว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ ช่วยเลื่อนฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ และนักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาบังคับที่ นักศึกษามหาวิทยาลัยต้องเรียนตามหลักสูตรมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ วรลักษณ์ ศิยาภรณ์ (2519 : 42) ซึ่งพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็น วิชาบังคับเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งจำเป็นเพราะมีประโยชน์ต่อนักศึกษา ในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการอ่านหนังสือ ตำรา และค้นคว้าในการฟัง พูด และศึกษา ต่อต่างประเทศ ตลอดจนใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ เกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจของผู้เรียนว่าผู้เรียนสนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษด้วยวัตถุประสงค์ใด ก็จะทำให้ครูผู้สอนเกิดแนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนซึ่งสามารถจูงใจให้ผู้เรียน สนใจบทเรียนทำให้การเรียนในชั้นเรียนน่าสนใจและสนุกสนาน แต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา ภาษาอังกฤษในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ อย่างมีความหมายซึ่งแสดงว่าการเรียนรู้นั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ด้วย

1.3 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1.3.1 วิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา

จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร นำเอาวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลาง ก่อนข้างน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีได้รับการฝึกฝนวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษา ส่วนใหญ่จะมีลักษณะแข็งตัว มีข้อกำหนดวิชาบังคับ วิชาที่ต้องเรียนก่อนและต่อเนื่องมากหลักสูตร เน้นเนื้อหาสาระมากจนไม่มีเวลาเหลือให้ผู้เรียนได้คิด การค้นคว้าแสวงหาความรู้และการเรียนรู้ ด้วยตนเองมีน้อยมาก เนื่องจากผู้เรียนมุ่งแต่ท่องจำเพื่อให้สอบผ่าน (วิจัย วงษ์ใหญ่ 2543 : 2) ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการสอนภาษาอังกฤษที่ว่านักศึกษาต้องเรียนรู้มากกว่า การอ่านย่อหน้าและทำแบบฝึกหัด ฝึกฝนเพียงไวยากรณ์ ถ้าหากเราต้องการให้บัณฑิตของเราเป็น ผู้ที่สามารถคิดได้อย่างอิสระได้ตอบปัญหาได้อย่างคล่องแคล่ว ครูผู้สอนจะต้องเปลี่ยนบทบาท จากการเป็นผู้บรรยายความรู้แต่เพียงอย่างเดียว กระบวนการศึกษาแม้แต่การสอนภาษาอังกฤษจะ ต้องมีการนำวิธีการใช้ความคิดและการแก้ปัญหาพร้อม ๆ กับเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วม

ในกระบวนการเรียนการสอนมากกว่าผู้รู้แต่เพียงอย่างเดียว (Myint Thein 1996 : 18) เมื่อพิจารณารายละเอียดโดยเรียงตามลำดับค่ามัธยเทศพบว่าการนี้ถึงสิ่งที่จะพูดหรือเขียนเป็นภาษาไทยก่อนแล้ว จึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยมากซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลการถ่ายโอนของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ดังที่ ดี เอช บราวน์ (D.H.Brown 1980:83) ได้สรุปว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษและเป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียนที่เป็นคนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษด้วย นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ I คณะวิศวกรรมศาสตร์ ใช้วิธีการต่าง ๆ ในการสื่อความหมายมาปฏิบัติไม่มากเท่าที่ควร ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่ายังมิได้มีการนำเอากลยุทธ์ในการสื่อสาร (Communication Strategies) มาสอนให้กับนักศึกษาอย่างแพร่หลายก็ได้ และอาจเป็นไปได้ว่า ครูผู้สอนเองอาจยังไม่คุ้นเคยกับการใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร เช่น การใช้กริยาทำทางเมื่อไม่สามารถนึกหาคำศัพท์ได้ในระหว่างการสนทนาภาษาอังกฤษ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยคเพื่อเดาความหมายของคำ หรือการทดลองสร้างคำศัพท์ขึ้นเองเมื่อไม่สามารถทราบคำศัพท์ที่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งสาเหตุสำคัญอาจเป็นเพราะว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยเน้นหนักไปที่การสอนเนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษาเพื่อการสอบเข้าศึกษาต่อเป็นส่วนใหญ่มากกว่าสอนเพื่อการสื่อสาร (อังฉรา วงศ์โสธร 2528 : 2) และผลการวิจัยของ ทิม รอสแคมส์ (Tim Roskams 1999 : 77) เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ และการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาระดับอุดมศึกษาชาวเอเชียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีปัญหาในด้านการเรียนรู้คำศัพท์มากที่สุด และครูผู้สอนมักจะสอนวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ศึกษาน้อยมาก ฉะนั้น นักศึกษาจึงมีโอกาสฝึกการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการสื่อสารน้อยมากและอีกประการหนึ่ง ในด้านวัฒนธรรมไทยเรามักไม่ใช้ภาษาทำทางประกอบการพูดอยู่

จึงอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ยังมิได้มีการนำกลยุทธ์ในการสื่อสารมาสอนนักศึกษาอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม กลยุทธ์ในการสื่อสารมีประโยชน์กับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสมควรอย่างยิ่งที่จะได้มีการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายและเพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารและเข้าใจภาษา

1.3.2 วิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา

จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ I คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร นำวิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดโดยเรียงตามลำดับค่ามัธยเทศพบว่าการมองหาวิธีการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นมีค่าเฉลี่ยมาก แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ I คณะวิศวกรรมศาสตร์มีความต้องการที่จะปรับปรุงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งทั้งนี้จะต้องขึ้นอยู่กับทัศนคติในการเรียนด้วย (Leon Jakobovits 1970 : 112) ทัศนคติที่ดีในการเรียนหมายถึงการ

ให้ความสนใจในเนื้อหาสาระที่เรียนอย่างดีด้วย เป็นต้นว่า ให้ความสนใจหาความสัมพันธ์ระหว่างบทเรียนที่เรียนไปแล้วกับที่กำลังเรียนว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกัน เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจมากขึ้น นอกจากนี้ การทำบันทึกย่อเพื่อช่วยความจำ รวมทั้งการทดสอบตนเองว่ามีความรู้ความเข้าใจเพียงใด ก็เป็นกิจนิสัยที่ดีในการวางแผนการเรียนรู้ในระดับสูงขึ้นไป แต่การที่นักศึกษาไม่สามารถควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาได้ดีนัก อาจเป็นเพราะนักศึกษามีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ (วัชรินทร์ เมฆา 2543 : 53) เนื่องจากเนื้อหาที่กำหนดในวิชาภาษาอังกฤษมีมากเกินไป และยากเกินระดับผู้เรียน มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่มีความต่อเนื่อง ไม่สามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เน้นทักษะไม่ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อีกทั้งเนื้อหาไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนด้วย และที่สำคัญ ผู้เรียนไม่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ และมิได้รับการสนับสนุนให้รู้จักลองผิดลองถูกเพื่อการเรียนรู้ภาษา จะเห็นได้จากผลการวิจัยครั้งนี้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ นำวิธีการลองผิดลองถูกในการพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษเพื่อสังเกตและศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา และใช้ข้อผิดพลาดมาช่วยปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษของตนเองมาปฏิบัติไม่มากนัก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซองปาน และลาสโซสกี (Champagne and Laszewski 1999: 61) ซึ่งพบว่า นักศึกษาไทยมีความคิดเห็นว่า ถึงแม้พวกเขาจะได้เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี แต่พวกเขามีเคยได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเลย ทั้งนี้ เป็นเพราะครูผู้สอนไม่ค่อยได้ให้โอกาสผู้เรียนได้ตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ของพวกเขา ครูผู้สอนจะกระทำทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้ใช้แบบแผน โครงสร้าง ไวยากรณ์ ที่ครูสอนได้อย่างถูกต้อง และครูมักจะขัดจังหวะการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนเสมอ เป็นผลให้ผู้เรียนถึงแม้จะเรียนรู้การสร้างประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ก็ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรให้โอกาสผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในห้องเรียนอย่างจริงจัง นั่นคือ การลดการพูดหรือบรรยายของครู (Teacher Talking Time) และเพิ่มการพูดของผู้เรียน (Student Talking Time) ให้มากขึ้น

14 ภูมิหลังทางสังคม

14.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน (ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยจัดให้ และที่อื่น ๆ ภายนอกมหาวิทยาลัย การศึกษาหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งการใช้สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ)

จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานครฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกห้องเรียน ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

อันที่จริงการฝึกฝนการใช้ภาษาภายนอกชั้นเรียนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ดังที่ สตีเฟน ดี แครเชน (Stephen D. Krashen 1986b : 6) อธิบายว่า สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษามีสองประเภท do สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ (Formal Learning Environment) หมายถึง การเรียนรู้ภาษาภายในชั้นเรียนโดยมีครูเป็นผู้อธิบาย กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และฝึกการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน และประการที่สอง do สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการ (Informal Learning Environment) หมายถึง การที่ผู้เรียนพยายามหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาภายนอกชั้นเรียนทุกครั้งที่มีโอกาส โดยพยายามใช้คำศัพท์โครงสร้างไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารในกิจกรรมการใช้ภาษา ซึ่งอาจจะเป็นกิจกรรมที่สถานศึกษาจัดให้ เช่น English Club หรือในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ รวมทั้ง การแสวงหาโอกาสเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การอ่าน การฟังจากสื่อ หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษผู้เรียนภาษาที่พยายามฝึกฝนการใช้โครงสร้าง ศัพท์และไวยากรณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ พยายามลองผิดลองถูกโดยเรียนรู้จากข้อผิดพลาดตลอดจนการศึกษาด้วยตนเองสามารถเพิ่มพูนการเรียนรู้และประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและงานวิจัยของแครเชน ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนภาษาบางคนไม่เพียงแต่สามารถเพิ่มศักยภาพของการใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการ แต่เขาอาจจะมีความสามารถในการใช้ภาษาดีกว่าผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการอย่างเดียว สาเหตุประการหนึ่งที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของไทย ไม่ค่อยได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการมากนัก อาจเนื่องมาจากหลักสูตรของมหาวิทยาลัยซึ่งส่วนใหญ่ใช้ระบบหน่วยกิตซึ่งมุ่งให้เกิดความหลากหลายต่อ กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่ในส่วนนี้ไม่ค่อยได้กระทำกันอย่างจริงจังมักเป็นผลทำให้ ผู้เรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาและไปเรียนต่อต่างประเทศมักจะประสบปัญหาอ่านหนังสือไม่ทัน และคามเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่ทัน เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้ของเราไม่ได้ให้ความสนใจการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนตามระบบหน่วยกิตอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะการเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นผลให้ผู้เรียนขาดการใฝ่รู้ การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการมีวิสัยทัศน์ ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล ข่าวสารสามารถเลือกรับ เลือกปฏิเสธ และอธิบายว่าจะหาประโยชน์อย่างไรจากข้อมูลข่าวสารได้ (วิจัย วงษ์ใหญ่ 2543 : 2-3)

1.4.2 การสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว
จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ได้รับการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากบิดา มารดา และสมาชิกใน

ครอบครัวในระดับปานกลาง อันที่จริงแล้ว บิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว รวมทั้งเพื่อนร่วมชั้นหรือผู้ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน นับเป็นองค์ประกอบทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Allwright 1980 อ้างใน ชนดี สวัสดิฤกษ์ 2527 : 27) องค์ประกอบทางสังคมนี้ คือ แหล่งบันดาล แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งได้แก่ ระบบของโรงเรียน ครูผู้สอนภาษาเพื่อนภายในและภายนอกชั้นเรียน บิดา มารดา ญาติพี่น้อง แหล่งหรือสำนักข่าวสาร รวมทั้งแหล่งมหรสพต่าง ๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง แหล่งบันดาลแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ 8Wo หน่วยสังคมที่อยู่รายล้อมรอบตัวผู้เรียนนั่นเอง การที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ได้รับการสนับสนุนในระดับปานกลางจากบิดา uisai และสมาชิกในครอบครัว อาจเป็นเพราะว่าโดยส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นมักจะปรึกษาหารือกับเพื่อนในวัยเดียวกันเวลามีปัญหา โดยเฉพาะปัญหาในเรื่องการเล่าเรียนมากกว่าที่จะขอความช่วยเหลือหรือการสนับสนุนจากบิดา มารดา เหตุผลก็คือ เพื่อนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันสามารถเข้าใจกันได้มากกว่า และนักศึกษาอาจมีความรู้สึกที่บิดา uisai มีการะับผิดชอบเกี่ยวกับครอบครัวมากพอแล้ว จึงไม่ต้องการเพิ่มภาระให้บิดา มารดาอีก ดังผลการวิจัยของ ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533 : 56) ซึ่งพบว่าเวลามีปัญหาเกี่ยวกับการบ้านภาษาอังกฤษ นักเรียนนักศึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นมักจะปรึกษาแก้ปัญหาภายในระหว่างเพื่อน ๆ ด้วยกัน มากกว่าจะปรึกษาคู อาจารย์ เพราะว่าพวกเขาจะได้รับคำตอบที่เข้าใจยาก และที่ไม่ปรึกษาบิดา uisai อาจเป็นเพราะว่าเข้าใจว่าบิดา มารดาไม่ทราบ และ / หรือบิดา มารดามีภาระหน้าที่อื่น ๆ มาก การวิจัยของ อาจิมวัชรศักดิ์พิมานพร (2532 . 1 พฤศจิกายน) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำ มักมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสาเหตุประการหนึ่งก็คือ การไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากบิดา มารดา และผู้ปกครองเนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวย และบิดา มารดาไม่มีเวลาให้กับบุตรธิดา อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้เมื่อพิจารณารายละเอียดโดยเรียงตามลำดับค่ามัธยเทศชนิดพบว่า การสนับสนุนของบิดา มารดาที่ให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ให้เรียนพิเศษ และให้เงินซื้ออุปกรณ์การเรียนพิเศษมีค่าเฉลี่ยมาก แสดงว่า บิดา มารดาของนักศึกษามองเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษของบุตร ธิดา การที่บิดา มารดาจะตัดสินใจคิดตามการเล่าเรียน รับฟังปัญหา และให้ความสนับสนุนการเล่าเรียนของนักศึกษาสามารถสร้างแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ประการหนึ่ง

2. ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ และวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ นักศึกษาที่มีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของครูผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาภาษาอังกฤษหลายท่าน อาทิเช่น ไนแมนและคณะ (Naiman et al 1978) การ์ดเนอร์ (Gardner 1985) แครเชน (Krashen 1986b) และเคลมอนต์ (Clément 1994) ซึ่งพบว่า เจตคติเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อย่างไร โดยที่เจตคติจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าผู้เรียนสามารถรับรู้สถานการณ์การเรียนรู้อย่างไรได้หรือไม่อย่างไร แรงจูงใจเกิดจากเจตคติที่ดีด้วย ผู้เรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจะพบว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สนุกสนานเพลิดเพลินเนื่องจากผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ด้านโครงสร้าง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเห็นว่าเป็นการทำทายที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นที่พูดภาษาอังกฤษ อันเป็นผลทำให้เกิดแรงจูงใจในการคิดหาวิธีการเรียนรู้ภาษาเพื่อที่เอาชนะปัญหา อุปสรรค ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เมื่อไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ก็พยายามเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท การใช้กิริยาท่าทางหรือแม้แต่การทดลองสร้างคำศัพท์ใหม่ใช้เมื่อไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้อง เป็นต้น ผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (John B. Carroll 1977 : 5) พบว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กันกับวิธีการเรียนรู้ภาษาและมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาด้วย เนื่องจากเป็นความจริงที่ว่า การเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องยากและน่าเบื่อ ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จมักเป็นผู้ที่ทราบและยอมรับความจริงนี้ แต่ที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ด้นนั้นเนื่องมาจากมีเจตคติและแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษา ซึ่งทำให้เข้าใจได้ว่าการเรียนรู้ภาษาในขั้นแรกนั้นยาก แต่เมื่อสามารถเอาชนะความยากนั้นได้ก็จะรู้สึกว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องง่าย แครอล ยังพบอีกว่า วิธีการเรียนรู้ที่ได้ผลเกิดจากการที่ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ภายนอกชั้นเรียนด้วย ทั้งนี้ ภูมิหลังทางสังคมหรือสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น 1. มารดา เพื่อนฝูง โรงเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ และวัสดุอุปกรณ์ รวมทั้งสื่อการเรียนภาษาชนิดต่าง ๆ ยัง เป็นบ่อเกิดของแรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมทางสังคมยังมีผลต่อความเข้าใจ

และผลสำเร็จของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาคือ (Clément et al 1994 : 417-448) นอกจากนี้ผลการวิจัย ครั้งนี้ยังพบว่า เจตคติมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าแรงจูงใจ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ สตีเฟน แกรเซน (Stephen D. Krashen 1986b : 5) ซึ่งพบว่า เจตคติมีบทบาทสำคัญที่สุดในการพัฒนาศักยภาพของการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และอาจกล่าวได้ว่า เจตคติต่อการเรียนภาษามีความสำคัญยิ่งกว่าความถนัดทางด้านภาษาเสียอีก ดังนั้น ผลการวิจัย ครั้งนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ และภูมิหลังทางสังคมมีความสัมพันธ์กันในแง่ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3. การเปรียบเทียบปัจจัยด้านเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การเปรียบเทียบปัจจัยด้านเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นผู้ที่มีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เซอร์ลี แอล ช็องโป เดอ โลเปซ (Cheryle L Champeau de Lopez 1989) เดวิด นูแนน (David Nunan 1995) และ ปาริลาห์ ชาห์ (Parilah Shah 1999) ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ได้แก่ เจตคติ และแรงจูงใจทางบวกต่อการเรียนภาษา นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ วิธีการเรียนรู้ภาษาที่ดีและภูมิหลังทางสังคมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ ผู้ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมักจะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจที่จะเรียนและคิดค้นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมกับตนเอง มีความกล้าที่จะลองผิดลองถูกเพื่อเรียนรู้ภาษา ตลอดจนฝึกหัดควบคุมการใช้ภาษาและที่สำคัญสนใจความหมายมากกว่าสนใจไวยากรณ์ของภาษา (David Nunan 1999 : 171-176) ทั้งนี้ภูมิหลังทางสังคมซึ่งได้แก่สังคมรอบตัวผู้เรียนเช่นโรงเรียน ครอบครัวรวมทั้งแหล่งข่าวสารและสื่อต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการเรียนรู้ ภาษายังเป็นบ่อเกิดของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศอีกด้วย (Dick Allwright and Kathleen Bailey 1991:45) นอกจากนี้ผลการวิจัยของปาริลาห์ ชาห์ (Parilah Shah 1999:1-6) พบว่าเจตคติและแรงจูงใจเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในบรรดาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลากหลายวิธีซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเช่น เกมและเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning Techniques) เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยครูผู้สอนภาษาในการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้แก่ผู้เรียน ประสบการณ์การเรียนรู้เดิมของนักศึกษาที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ (Jeremy Harmer 1991 : 4) กล่าวคือ ถ้าผู้เรียนเคยประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเขาก็จะมี เจตคติที่ดีของการเรียนภาษาอังกฤษ ในทำนองเดียวกันถ้าผู้เรียนเคยล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ เขาก็จะเลิกล้มความตั้งใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษเช่นกัน การเรียนการสอนที่ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการทบทวนการปรับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนจึงมักทำให้ผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เรียนอ่อนในวิชาภาษาอังกฤษไม่สามารถเรียนตามทันได้ ดังนั้นผู้เรียนหลายคนจึงไม่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และอาจเกิดความรู้สึกทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยซ้ำ การเรียนการสอนในชั้นเรียนจึงต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4. การเปรียบเทียบปัจจัยด้านจิตวิทยา (เจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

4.1 เจตคติ

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนและเป็นตัวแปรที่สำคัญที่จะส่งผลต่อผู้เรียน ถ้าการสอนของผู้สอนดี ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนก็จะดีตามไปด้วย เพราะฉะนั้น ตัวครูเอง ความรู้ความชำนาญ คุณภาพของครู ความกระตือรือร้นในการทำงาน และการขวนขวายหาความรู้ของครูในลักษณะต่าง ๆ ล้วนส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียนทั้งสิ้น และที่สำคัญผู้สอนควรมีความเข้าใจในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล อัตราการเรียนและวิธีการเรียนรู้ การให้คำแนะนำหรือข้อมูลที่เป็ประโยชน์ ย่อมเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนทั้งสิ้น (วิกร ดัฒนาสุโข 2536 : 176)

4.2 แรงจูงใจ

4.2.1 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียดพบว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยนี้เป็นประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอน และนักการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่จะต้องตระหนักถึงความสำคัญของแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นก่อนที่จะครูจะทำการสอนควรมีการสำรวจแรงจูงใจของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษว่ามีอยู่มากน้อยเพียงไร และมาเรียนภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลใด (ปราโมทย์ ครองบุญศรี 2523 : 58) สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ผู้สอนประเมินความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ และอาจใช้เพื่อการวางแผนการสอนได้อีกด้วย เนื่องจากการที่ผู้เรียนจะบอกแต่เพียงว่าชอบภาษาอังกฤษเท่านั้นยังไม่เพียงพอ เพราะว่าการที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่จะมีความพยายามและตั้งใจจริงที่จะบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษ

4.2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

จากการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาชายมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่านักศึกษาหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าโดยปกติแล้วผู้หญิงมักจะมีความสามารถทางภาษา (Verbal Ability) สูงกว่าเพศชาย (สุชา จันทรโณม 2540 : 134) และผู้เรียนที่เป็นเพศหญิงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Esma Maamouri 1999 : 49) ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าผู้เรียนที่เป็นเพศหญิงมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าผู้เรียนที่เป็นเพศชาย

4.3 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

4.3.1 วิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษา

จากการเปรียบเทียบวิธีการใช้ความรู้ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษาของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำเอาวิธีการใช้ความรู้ ความคิดเพื่อให้เข้าใจภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย ทั้งนี้ก็จะต้องกลับมาดูวิธีการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่มีผลต่อรูปแบบของการเรียนรู้ (Learning Styles) และวิธี

การเรียนรู้ (Learning Stragies) ของผู้เรียน ดังนั้นผู้เรียนต้องเรียนรู้มากกว่าการอ่าน Passage และทำแบบฝึกหัดไวยากรณ์ กระบวนการเรียนการสอนควรมีการนำวิธีการใช้ความคิดและการแก้ปัญหาเพื่อที่ตัวนักเรียนจะได้ใช้ความรู้มากกว่าดูดซับความรู้แต่เพียงอย่างเดียว (Myint Myint .Thein 1996 : 18)

4.3.2 วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา

จากการเปรียบเทียบวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำเอาวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักศึกษาชายและหญิงนำเอาวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษามาปฏิบัติในระดับปานกลางเท่านั้น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการสอนในมหาวิทยาลัยโดยส่วนใหญ่เป็นไปในรูปแบบของการบรรยายซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ ความคิดน้อยมาก และครูสอนวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ศึกษาน้อยมาก (Tim Roskams 1999 : 77) เดวิด นูแนน (David Nunan 1991 : 167) ได้อธิบายถึงเป้าหมายของการสอนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศว่ามี 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นการพัฒนาทักษะทางภาษา และประการที่สอง เป็นการพัฒนาทักษะในการเรียนว่าจะเรียนอย่างไร (Learning how to learn) ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนได้พิจารณาตนเอง และรู้จักใช้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนเองในการเรียนภาษา โดยสอนให้ผู้เรียนรู้ว่าวิธีการเรียนรู้ใดบ้างที่ผู้เรียนซึ่งประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาใช้ในการเรียนภาษาและช่วยผู้เรียนให้สามารถพัฒนาวิธีการเรียนรู้ซึ่งเป็นวิธีการเฉพาะตัวของเขา เพื่อสนับสนุนให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

4.4 ภูมิหลังทางสังคม

4.4.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน

จากการเปรียบเทียบการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน (ซึ่งได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนับสนุนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งที่มหาวิทยาลัยจัดให้และภายนอกมหาวิทยาลัย และการใช้สื่อการเรียนรวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาหญิงฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนมากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าเพศหญิงมีความสนใจภาษาอังกฤษและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงกว่าผู้เรียนที่เป็นเพศชาย (นิธิมา ตู้บรรเทิง 2525 : 55) จึงทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ภายนอกชั้นเรียน

4.4.2 การสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว

จากการเปรียบเทียบการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวของนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ I คณะวิศวกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาหญิงได้รับการสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษจากบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวมากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของบัณฑิต ศักดิ์อุดม (2523 : 41) ซึ่งพบว่า เนื่องจากผู้หญิงมักได้รับการยอมรับจากสังคมค่อนข้างยาก บิดา มารดา จึงให้ความรักความอบอุ่นมากกว่าผู้ชาย เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์เพื่อที่จะให้สังคมยอมรับมากขึ้น การได้รับการศึกษาก็เป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้หญิงได้รับการยอมรับจากสังคม ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าความคิดนี้เป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้หญิงได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากบิดา มารดา ในการเรียนภาษาอังกฤษ

5.3 ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ครูผู้สอนควรลดบทบาทของตนเองลง เพราะการสอนมิได้หมายถึงการบอกแต่เพียงอย่างเดียว แต่การสอนเป็นการจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์ในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ดังนั้น ครูจึงควรสร้างโอกาสและเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างมากขึ้น
2. ในการจัดทำหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ ควรจัดเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียน โดยเน้นถึงการฝึกฝนการใช้วิธีการเรียนรู้ เช่น การเดาศัพท์จากบริบท การจับใจความสำคัญสำหรับการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นต้น
3. ครูผู้สอนควรสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นในหมู่ผู้เรียน โดยเลือกเนื้อหาและประสบการณ์ในการสัมพันธ์กับชีวิตจริง ตลอดจนส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น เช่น การศึกษาค้นคว้าจากห้องสมุดและศูนย์สนเทศเพื่อการศึกษา การสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากห้องปฏิบัติการทางภาษา เป็นต้น

สำหรับการวิจัย

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎี และองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนมากขึ้น ซึ่งหัวข้อดังกล่าวยังไม่เป็นเรื่องล้าสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันการเรียนการสอนได้เน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. ควรมีการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากขึ้น โดยคำนึงถึงเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียนให้มากขึ้น

3. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพ ดังนั้น หากมีการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในต่างจังหวัดว่าจะมีความแตกต่างจากนักศึกษาในกรุงเทพมหานครเพียงใดเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาด้านตัวผู้เรียน

บรรณานุกรม

- กอบกุล รังสิยะโรจน์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ คม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชเนติ สวัสดิฤกษ์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กน. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาคริต สีห์โรหิจจ์. (มกราคม – มิถุนายน 2542). “กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยรังสิต.” ภาษาและภาษาศาสตร์. 22 : 56 – 7.
- ชลธิชา จินฉาภู. (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ คม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทบวงมหาวิทยาลัย. (2540). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544). กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.
- นิธิมา คู่บรรเทิง. (2525). ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บัณฑิต ศักดิ์อุดม. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างกรอบรรมเลียงดูเด็กกับความมีวินัยในตนเองตามการรับรู้ของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ คม.(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประคอง วรรณสูตร. (2525). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ - บรรณกิจ.

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ คม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : บริษัท ดันอ้อแกรมมี จำกัด.

รหัน แดงจวง. (กรกฎาคม – กันยายน 2537). “ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาหลังมัธยมศึกษา : กรณีศึกษาโครงการครูทายาท”. การวิจัยทางการศึกษา. 24(3) : 88-97.

วัชรินทร์ เมฆา. (2542). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาภาคค่ำหลักสูตรระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิกร ดันทวาทโธ. (2536). หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2543). การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา. เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “การปฏิรูปหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปและหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา.” วันที่ 28 -- 29 สิงหาคม 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรลักษณ์ ตียาภรณ์. (2519). ทัศนคติและข้อคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่มีต่อการกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ. รายงานการวิจัยทางมนุษยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุชา จันทรเอม. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

สุณีย์ ศรีโสภ. (2526). ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจและนักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). การเรียนรู้ของนานาชาติ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

อานินวัชร ศักดิ์พิมานพร. (2532). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาเทคนิคช่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อิมทรา นาเบื่องรักย์. (มกราคม - มิถุนายน 2542). "กลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษโดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย." ภาษาและภาษาศาสตร์. 2 : 58.

Affagnon, Raouffou. (January 1990). "Practising English Outside the Classroom." English Teaching Forum. 1 : 33.

Allwright, Dick, and Bailey, Kathleen. (1991). Focus on the Language Classroom : An Introduction to Classroom Research for Language Teachers. London : Cambridge University Press.

Brown, H.D. (1987). Principles of Language Learning and Teaching. New Jersey : Prentice Hall, Inc.

_____. (1994). Teaching by Principles : An Interactive Approach to Language Pedagogy.
New Jersey : Prentice Hall, Inc.

Burstall, C. (1972). Study of the cognitive, affective and socio – economic factors influencing –
second – language acquisition. Paper presented at the annual meeting of the American
Educational Research Association, Chicago. April 3 – 7. London Foundation of
Educational Research.

_____. (1978). "Factors affecting foreign language learning : a ccnsideration of some recent
research findings." In V. Kinsella (ed.) Language Teaching and Linguistics : Surveys.
London : Cambridge University Press.

Champagne, Marie – France, and Laszewski, Matthew. (1999). EFL : Acauirine English or
Using It? Paper presented at the Fourth CULI International Conference, "ELT
Collaboration : Towards Excellence in the New Millennium" 1 – 3 December.
Thailand.

Champeau de Lopez, Cheryle L. (July 1989). "The Role of the Teacher in Today's Language
Classroom." English Teaching Forum. 3 : 3 – 5.

Chandee, Pimporn. (1996). An Assessment of Theoretical and Pedagogic Issues Involved in the
Design and Evaluation of English Language Teaching Programs for Thai University
Students. Paper from an international conference, "English is an Asian Language : the
Thai Context." 8 – 9 August. Thailand.

Clément, Richard. (September 1994). "Motivation, Self – Confidence, and Group Cohesion in
the Foreign Language Classroom". Language Learning. 44(3) : 417 – 43.

Dulay, Heidi, Burt, Marina, and Krashen, Stephen. (1982). Language Two. New York : Oxford
University Press.

Judd, Elliot. (1983). Sociolinguistics and Language Acquisition : Series on Issues in Second Language Research. Rowley Mass : Newbury House.

Krashen, Stephen D. (1986a). Sociolinguistics and Language Acquisition : Series on Issues in Second Language Research. Rowley Mass : Newbury House.

Krashen, Stephen D. (1986b). Second Language Acquisition and Second Language Learning Oxford : Pergamon Press.

Larsen – Freeman, Diane. (October 1987). "From Unity to Diversity : Twenty – Five Years of Language Teaching Methodology." English Teaching Forum. 4 : 2 – 9.

Littlewood, W. (1984). Foreign and Second Language Learning. London : Cambridge University Press.

Lukmani, Yasmeen. (November 1972). "Motivation to Learn and Language Proficiency." Language Learning. 22 : 261 – 73.

Maamouri, Esma. (1999). Learners' and teachers' perceptions of learning and teaching issues Paper presented at the Fourth CULI International Conference, "EFL Collaboration : Towards Excellence in the New Millennium" 1 – 3 December. Thailand.

MacIntyre, Peter D., et al. (1998). "Conceptualizing Willingness to Communicate in a L2 : A Situational Model of L2 Confidence and Affiliation." The Modern Language Journal. 82(4) : 545 – 59.

Maurice, Keith. (April 1987). "The Communicative Approach and EST : Methodological Problems and Potential." English Teaching Forum. 2 : 10.

Mcknight, Alex. (1999). I taueht them. but they didn't learn. Paper presented at **the Fourth** CULI International Conference, "ELT Collaboration : Towards **Excellence** in the New Millennium" 1 – 3 December, Thailand.

Mitchelle, Hugh. (April 1986). "Helping Slow and Unmotivated Teenagers Learn English." English Teaching Forum. 2 : 38 – 9.

Naiman, N., et al. (1978). The Good Language Learner. Toronto : **The Ontario Institute** for Studies in Education.

Newton, h e . (April 1986). "Motivation Again." English Teaching Forum. 2 : 1.

Niederhauser, Janet S. (January 1997). "Motivating Learners at South Korean Universities." English Teaching Forum. 35(1) : 8 – 11.

Nunan, David. (1988). Learning strategy preferences of students in Southeast Asia. Paper presented at the Annual ILE Conference, Hong Kong, Novcmber.

_____. (1991). Language Tcachine Methodology : A Textbook for Teachers. New York : Prentice – Hall, Inc.

Office for Education Asscssmcent and Testing Service. (1985). The Level of English Proficiency of Primary School Students. Bangkok : Ministry of Education.

Ovando, C.J. and Collier V.P. (1987). Bilingual and ESL Classroom Teaching in Multicultural Contexts. New York : McGraw – Hill.

Oxford. Rebecca. (1990). Language Learning Strategies : What Every Teacher Should Know. Rowley Mass : Newbury House.

Purpura, James Enos. (June 1997). "An Analysis of the Relationships Between Test Takers' Cognitive and Metacognitive Strategy Use and Second Language Test Performance." Language Learning. 47(2) : 289 – 316.

Roskams, Tim. (1999). Current research on EFL vocabulary acquisition and its application to teaching EFL. Paper presented at the Fourth CULI International Conference. "ELT Collaboration : Towards Excellence in the New Millennium" 1 – 3 December, Thailand.

Rubin, Joan. (1979). "What the Good Language Learner Can Teach Us." In Sociolinguistic Aspects of Language Learning and Teaching, ed. J.B. Pride. London : Oxford University Press.

Shah, Parilah. (1999). Low Achievement Among Malaysian English Language Learners : Perceptions of Experiences. Paper presented at the Fourth CULI International Conference, "ELT Collaboration : Towards Excellence in the New Millennium" 1 – 3 December, Thailand.

Snarski, Maria. (October 1997). "Lessons from language for Mainstream Lecturers." English Teaching Forum. 35(4) : 53 – 4.

Spolsky, B. (1969). "Attitudinal aspects of second language learning." Language Learning. 19 : 272 – 283. Reprinted in H.B. Allen R.N. Campbell (eds.), 1969, Teaching English as a Second Language : A Book of Readings. New York : McGraw – Hill, 403 – 14.

Stravens, Peter. (January 1974). "Some Basic Principles of Teacher Training." English Language Teaching. 29 : 19 – 27.

. (1977). New Orientations in the Teaching of English. London : Oxford University Press.

_____. (1980). Teaching English as an International Language. Oxford : Pergamon

Thein, Myint, Myint. (1996). Innovation in the language teaching classroom. Paper presented at an International conference. "English Is An Asian Language : The Thai Context." 8 – 9 August, Thailand.

Tremblay, P.F., and Gardner R.C. (1995). "Expanding the Motivation Construct in Language Learning." Modern Language Journal. 79 : 505 – 15.

Wilhelm, Kim Hughes, and Hu, Shu – May. (June 1998). "Change in Affect and Use Choice." REL Journal. 1 : 1 – 19.

Wongsothom, Achara. (October 1976). "Relationships Between Student Background and Motivation toward English Achievement." Pasaa. 1 & 2 : 211 – 25.

Yap, Aileen. (June 1998). "A Study Investigating the Factors Affecting Motivation in Reading Within a Group of Children Under Residential Care." RELC Journal. 1 : 146 – 47.

ภาคผนวก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคม

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ : ☐ ชาย ☐ หญิง
2. เกรดของวิชาภาษาอังกฤษ 1 : ☐ A ☐ B+ ☐ B ☐ C+
☐ C ☐ D+ ☐ D ☐ F
3. บิดาของท่านจบการศึกษาระดับ
☐ ต่ำกว่า ป.4 ☐ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า
☐ ป.4 ☐ อนุปริญญา หรือเทียบเท่า
☐ ป.7 ☐ ปริญญาตรี
☐ ม.ศ.3 หรือเทียบเท่า ☐ สูงกว่าปริญญาตรี
4. มารดาของท่านจบการศึกษาระดับ
☐ ต่ำกว่า ป.4 ☐ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า
☐ ป.4 ☐ 3 ☐ อนุปริญญา หรือเทียบเท่า
☐ ป.7 ☐ ปริญญาตรี
☐ ม.ศ.3 หรือเทียบเท่า ☐ สูงกว่าปริญญาตรี
5. อาชีพของบิดา
☐ เกษตรกร ☐ ครู
☐ รับจ้าง ☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ ผู้ประกอบการค้าและบริการเอกชน ☐ พ่อบ้าน
☐ ข้าราชการ ☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...

ข้อความ	ข้อความดังกล่าวตรงกับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติ					
1. ท่านชอบวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด					
2. ท่านตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษให้ดีที่สุด					
3. การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของท่านน่าสนใจ					
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนเข้าใจง่าย					
5. ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษาและอาชีพการงาน					
6. ท่านทำการบ้านภาษาอังกฤษตั้งต้นตามเวลาที่กำหนด					
7. ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมีมิตรไมตรีน่ารักหา					
8. ท่านชอบการติดต่อสื่อสารหรือร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ					

ข้อความ	ข้อความดังกล่าวตรงกับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจ					
9. ท่านเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการศึกษาหาความรู้จากตำราต่างประเทศ					
10. ท่านต้องการศึกษาต่อต่างประเทศ					
11. ท่านเรียนภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาบังคับที่นักศึกษามหาวิทยาลัยต้องเรียนตามหลักสูตร					
12. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ช่วยเลื่อนฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของท่าน					
13. ภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยให้ประเทศไทยเจริญก้าวหน้า					
14. ภาษาอังกฤษมีเสียงไพเราะน่าฟัง					
15. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ท่าน					
16. ถ้าท่านไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้ ท่านพยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารภาษาอังกฤษ เรียนพิเศษ เป็นต้น					

ข้อความ	ข้อความดังกล่าวตรงกับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17. เมื่อเกิดปัญหาไม่เข้าใจในเรื่องที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ท่านจะขอให้ครูอธิบายทันที					
18. ท่านมักจะอาสาสมัครตอบคำถามหรือร่วมกิจกรรมทันทีเมื่อครูขอร้อง					
19. หลังจากที่ได้รับกำกับการบ้านภาษาอังกฤษกลับคืนมาแล้ว ท่านจะตรวจข้อผิดพลาดเพื่อจะได้ไม่ทำผิดซ้ำอีก					
20. ท่านสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษด้วยความพยายามที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

21. ท่านพยายามเชื่อมโยงสิ่งที่ท่านกำลังเรียนรู้กับสิ่งที่ท่านได้เรียนไปแล้ว					
22. ท่านใช้โครงสร้าง ศัพท์ หรือไวยากรณ์ที่เพิ่งได้เรียนไปใช้พูด หรือเขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ					
23. ท่านนึกถึงสิ่งที่พูดหรือเขียนเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ					

ข้อความ	ข้อความดังกล่าวตรงกับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
24. ท่านเปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาไทยกับกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่าคล้ายกันหรือแตกต่างกันอย่างไร					
25. ท่านท่องจำสิ่งที่ได้เรียนมา					
26. ท่านพยายามทำความเข้าใจเรื่องที่กำลังอ่านโดยไม่เปิดพจนานุกรม					
27. ท่านเดาความหมายของคำศัพท์จากข้อความที่อยู่ sou ๆ คำที่ท่านไม่รู้ความหมาย					
28. ท่านใช้กริยาทำทางเมื่อท่านไม่สามารถนึกหาคำศัพท์ได้ในระหว่างการสนทนาภาษาอังกฤษ					
29. ท่านทดลองสร้างคำศัพท์ขึ้นเอง เป็นต้นว่า air-ball แทน balloon เมื่อไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้อง					
30. ท่านให้ความสนใจกับเครื่องหมายต่าง ๆ หัวข้อรูปภาพ และกราฟ ตลอดจนโครงสร้างของประโยคที่อยู่ในเนื้อเรื่องเพื่อเป็นแนวทางให้เข้าใจความหมาย					

ข้อความ	ข้อความดังกล่าวตรงกับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31. ท่านสังเกตและศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษและใช้ข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาช่วยปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน					
32. ท่านกล้าที่จะพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษถึงแม้จะกลัวว่าอาจพูดหรือเขียนผิดก็ตาม					
33. ท่านมองหาวิธีการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น					
34. ท่านจัดตารางสอนให้กับตัวเองเพื่อที่จะได้มีเวลาทบทวนภาษาอังกฤษ					
35. ท่านมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการเรียนภาษาอังกฤษ			๑		
36. ท่านพยายามเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา					
37. ท่านมักจะคิดเสมอว่าการเรียนภาษาอังกฤษของท่านมีความก้าวหน้าอย่างไร					
38. ก่อนที่จะเริ่มทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษ ท่านจะต้องแน่ใจว่าท่านมีพจนานุกรมหรือหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ พร้อมแล้ว					

ข้อความ	ข้อความดังกล่าวตรงกับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังทางสังคม					
39. บิดา มารดาของท่านสอนการบ้านภาษาอังกฤษให้ท่าน					
40. ญาติพี่น้องสอนการบ้านภาษาอังกฤษให้ท่าน					
41. ท่านฝึกพูด หรือฟังภาษาอังกฤษจากเครื่องบันทึกเสียง หรือวีดิทัศน์ส่วนตัว					
42. ท่านฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากตำราอื่น ๆ นอกเหนือไปจากตำราที่ใช้ในชั้นเรียน					
43. ท่านอ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารภาษาอังกฤษ					
44. ท่านเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มความรู้ภาษาอังกฤษจากที่เรียนในชั้นเรียน					
45. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยจัดให้ เช่น English Club และกิจกรรมอื่น ๆ ภายนอกมหาวิทยาลัย					
46. ท่านค้นคว้าหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากห้องสมุดหรือแหล่งอื่น ๆ					